

Arrest

nr. 242 327 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 10 januari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een schrijven van 19 februari 2019 van de Griekse asiendiensten blijkt dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft verkregen van de Griekse autoriteiten op 23 mei 2018 en dat zij een verblijfsvergunning heeft verkregen geldig van 29 mei 2018 tot 28 mei 2021.

1.3. Op 19 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U heeft de Somalische nationaliteit, u bent soenniet en u behoort tot de clan Sheikhal, Lobogey. U bent geboren in Mogadishu. U hebt zeven kinderen die nog steeds in Somalie verblijven. Tussen 2007 en 2012 woonde u in Elasha Biyaha om vervolgens opnieuw in Mogadishu te gaan wonen. Na de moord op uw echtgenoot in december 2008 door Al Shabaab werd u in 2010 gedwongen om te huwen met zijn gewelddadige broer. A. (...), een neef van uw echtgenoot, was lid van Al-Shabaab en vroeg u in september 2017 drie keer om explosieven in uw restaurant te verstopten. U weigerde telkens waarna hij u bedreigde met de dood. Hierdoor verliet u Somalië op 20 oktober 2017. Hierna is uw dochter S. (...) uit het dorp gevlucht nadat A. (...) ermee dreigde haar uit te huwelijken aan een lid van Al Shabaab.

Op 24 november 2017 kwam u in Griekenland aan en op 29 november 2017 diende u er een verzoek om internationale bescherming in. Gedurende de eerste drie maanden verbleef u op het Griekse eiland Chios. Nadat u gewond raakte aan uw hoofd bij een gevecht tussen mannen, kreeg u een verblijfplaats op het vasteland, meer bepaald in een huis in Athene.

Op 23 mei 2018 werd u de vluchtelingenstatus toegekend en werd er u gezegd dat u zes maanden de tijd had om uw woning in Athene te verlaten. Hierna keerde u voor twee maanden terug naar Chios om uw Griekse documenten op te halen. U verbleef er gratis bij een vrouw die een woning van de overheid had gekregen. Eind juli 2018 keerde u terug naar Athene en in augustus verliet u het huis dat u door de Griekse overheid was toegewezen. Gedurende september, oktober en november 2018 verbleef u in een woning van de smokkelaar waar u 80 euro huur diende te betalen. U werd er één keer verkracht door de smokkelaar. Twee dagen na de verkrachting ging u naar buiten en sprak u er met een Somalische vrouw en twee Somalische jongens. Ze zeiden u dat die smokkelaar enkel het geld aanneemt en geen mensen uit het land smokkelt. Hierop ging u naar een hotel waar u de volgende 9 dagen verbleef totdat u met behulp van een andere smokkelaar Griekenland verliet in december 2018.

Vervolgens reisde u met een vals paspoort naar België waar u op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. In België bleek u zwanger te zijn. U koos ervoor om uw zwangerschap te beëindigen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Griekenland omdat er geen werk is, omdat er geen scholen zijn, omdat u er de taal niet spreekt, omdat er geen medische zorg voorhanden is, omdat u een alleenstaande vrouw bent en omdat uw verkrachter daar is.

Uw kinderen verblijven momenteel bij uw moeder in Middle-Juba.

U legt volgende documenten neer: een besnijdenisattest dd. 15.01.2019, een overzicht van uw medisch dossier en een Somalische identiteitskaart op uw naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

*Uit uw verklaringen en uit uw neergelegde documenten blijkt dat u **in Griekenland op 23 mei 2018 werd erkend als vluchteling** (CGVS, p. 8 ; zie administratief dossier). U kreeg er een verblijfsvergunning die geldig is van 29 mei 2018 tot 28 mei 2021 (zie administratief dossier).*

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder haalt u aan dat u er geen werk is, dat er geen scholen zijn, dat u er de taal niet spreekt, dat er geen medische zorg voorhanden is en dat u een alleenstaande vrouw bent (CGVS, p. 13, 15 & 20 ; verklaring DVZ, punt 33).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

*Uw verklaring dat er **in Griekenland geen medische zorg voorhanden is** (verklaring DVZ, punt 33) is een louter blote bewering die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot medische zorg. Meer bepaald stelt u dat de hoofdwonde die u bij een gevecht in Chios had opgelopen op het eiland gehecht is geweest en dat u daar ook met een beetje medicatie werd geholpen (CGVS, p. 9). Tevens verklaart u dat u hierna in Athene voor uw hoofdwonde zelf medicatie heeft gekocht (CGVS, p. 9 & 10). Bovendien verklaart u dat u voor uw beenwonde naar een apotheker bent gegaan die de wonde heeft verzorgd (CGVS, p. 15). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u nooit naar een ziekenhuis bent gegaan in Griekenland (CGVS, p. 17). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.*

*Wat betreft uw verklaring dat **er geen werk is in Griekenland** (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om in Griekenland werk te zoeken (CGVS, p. 18). Uw verklaringen voor dit totale nalaten als zou u helemaal niets weten, als zou u er de taal niet spreken en als zouden er geen Somaliërs zijn die tegen u zeggen waar er werk is (CGVS, p. 18), volstaan niet om uw totaal gebrek aan pogingen om werk te zoeken in Griekenland te verschonen. Het totale nalaten om pogingen te doen om op zoek te gaan naar werk doet vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland, het land dat u de vluchtelingenstatus toekende. Bovendien heeft u geen enkele Griekse overheidsinstantie gecontacteerd om uw levensomstandigheden aan te kaarten (CGVS, p. 19).*

Een bevestiging van het vermoeden dat **u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen een toekomst uit te bouwen in Griekenland** wordt gevonden in uw verklaringen dat u heeft besloten om Griekenland te verlaten op het moment dat u werd meegedeeld dat u was erkend en dat u zes maanden kreeg om de woning van de overheid in Athene te verlaten (CGVS, p. 10, 13 & 19). Hieromtrent moet eveneens worden gewezen naar de vaststelling dat u voor het verstrijken van deze zes maanden vrijwillig het huis van de overheid heeft verlaten waardoor u ook uw uitkering van 150 euro per maand van de Griekse autoriteiten verloor en vervolgens uit vrije wil verhuisde naar een woning van de smokkelaar waar u gedurende drie maand 80 euro per maand huur betaalde (CGVS, p. 11, 12 & 17).

In verband met uw verklaringen dat **u er geen mogelijkheid had om naar school te gaan en er iets te studeren** (CGVS, p. 13 & 15), moet worden opgemerkt dat u zeer weinig pogingen heeft ondernomen om een school te zoeken. Meer bepaald heeft u aan een Griekse vrouw die het huis van de overheid controleerde, gevraagd naar een school waarna deze vrouw antwoordde dat ze niet kon helpen, dat ze daar was om controles uit te voeren, dat u zelf op zoek kon gaan naar een school en dat er ngo's waren die lessen geven (CGVS, p. 17-18). Hierna heeft een huisgenoot van u op internet één school gevonden doch deze was volzet (CGVS, p. 18). Bovendien moet worden opgemerkt dat deze twee pogingen om een school te zoeken allebei plaatsvonden vooraleer u werd erkend (CGVS, p. 19). Na uw erkenning heeft u geen enkele poging meer ondernomen om een school te zoeken omdat u er ervoor ook al niets had kunnen vinden en omdat u er de taal niet sprak (CGVS, p. 19). Deze verklaringen voor het totale nalaten om een school te zoeken na uw erkenning, weten niet te overtuigen. Daarenboven heeft u nooit bij een overheidsinstantie aangekaart dat u niet naar school kon omdat u nooit zo'n instantie heeft gezien, omdat u niemand vond om met u naar een dergelijke instantie te gaan en omdat u niet wist waar zich een dergelijke instantie bevindt (CGVS, p. 18). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen gedegen pogingen heeft ondernomen om een school te vinden in Griekenland. Dit bevestigt opnieuw het vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Wat betreft uw verklaring dat **u in Athene eenmaal werd verkracht door de smokkelaar waarbij u gedurende drie maanden heeft gewoond** (CGVS, p. 11, 12 & 14), moet vooreerst worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen over het moment waarop deze verkrachting plaatsvond, niet eensluidend zijn. Gevraagd wanneer dit gebeurde, stelt u eerst dat dit op het einde van de negende maand heeft plaatsgevonden om vervolgens naast de kwestie te antwoorden (CGVS, p. 16). Wanneer vervolgens wordt gevraagd om enkel op de vraag te antwoorden, geeft u opnieuw de negende maand aan om hierna de elfde maand te zeggen (CGVS, p. 16). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of het de negende dan wel de elfde maand, is uw antwoord de elfde maand (CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk dat u eerst tot tweemaal toe zei dat de verkrachting plaatsvond in de negende maand. Bovendien komt uw verklaring als zou de verkrachting plaatsgevonden hebben in de elfde maand niet overeen met de informatie vermeld in het overzicht van uw medisch dossier. Daarin wordt immers vermeld dat u op 15 januari 2019 vermoedt dat u toen vijf weken zwanger was (document 2). Dit impliceert dat de conceptie rond 11 december zou moeten plaatsgevonden hebben. Aangezien u stelt dat u enkel door de verkrachting zwanger kon zijn geraakt (CGVS, p. 15), komt de verklaring in uw medisch dossier niet overeen met uw verklaringen op het CGVS omtrent het tijdstip van de verkrachting.

Bovendien moet hieromtrent worden opgemerkt dat u op de DVZ liet optekenen dat u – uitgezonderd 9 dagen in Athene in een huis van de smokkelaar – steeds in Chios heeft verbleven (verklaring DVZ, punten 10 & 11). Deze verklaringen zijn niet verenigbaar met uw verklaringen op het CGVS dat u gedurende drie maanden in Athene in het huis van de smokkelaar die u heeft verkracht, heeft verbleven (CGVS, p. 11, 12, 13 & 14). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat u negen dagen in een hotel heeft verbleven (CGVS, p. 13). Echter, met deze post factum verklaring is uw tegenstrijdige verklaring op de DVZ als zou u slechts 9 dagen in Athene in het huis van de smokkelaar hebben verbleven, geenszins opgeheven.

Maar, hoe dan ook, dient opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Griekse autoriteiten. U heeft immers geen enkele poging ondernomen om in Griekenland een klacht neer te leggen bij de politie naar aanleiding van deze verkrachting en de messteek die u werd toegebracht (CGVS, p. 14). Uw verklaringen voor dit totale nalaten weten niet te overtuigen. Zo verklaart u dat u geen klacht bij de politie heeft neergelegd omdat er geen tolk was en u er de taal niet sprak (CGVS, p. 14). Tevens stelt u dat er niemand met u mee naar de politie wou (CGVS, p. 14-15). Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat uzelf doorgedreven pogingen doet om naar aanleiding van die verkrachting een klacht neer

te leggen bij de Griekse autoriteiten. Echter, dit heeft u nagelaten. Uw verklaring als zou u bij de verkrachting gewond zijn geraakt aan uw been door een mes waardoor u niet goed kon lopen en dus geen klacht kon neerleggen (CGVS, p. 15), wordt eveneens niet aanvaard. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het slechts een zeer lichte wonde betrof. Meer bepaald verliet u twee nachten na de verkrachting het huis van de smokkelaar op eigen houtje, sprak u op straat met een aantal Somaliërs en bent u enkel naar een apotheker gegaan die de beenwonde heeft verzorgd doch niet gehecht (CGVS, p. 14-15). Bijgevolg was u wel degelijk fysiek in staat om een klacht neer te leggen bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de verkrachting.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen. Immers, het besnijdenisattest dd. 15.01.2019 toont louter aan dat u type 3 bent besneden. Bovendien haalt u zelf aan dat u ten aanzien van Griekenland geen vrees koestert vanwege uw besnijdenis (CGVS, p. 20). Uw Somalische identiteitskaart bevat louter gegevens omtrent uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat. Uit het overzicht van uw Belgisch medisch dossier dat informatie bevat tot en met 29 oktober 2019 kan geenszins worden afgeleid dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending aan van meerdere bepalingen en beginselen.

2.2. Zij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren en haar te erkennen als vluchteling, of indien zij niet in aanmerking komt voor voormeld statuut, haar de subsidiaire bescherming in te zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) toe te kennen. Ondergeschikt vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. De verzoekende partij voegt ter staving van haar betoog een uittreksel van het medisch dossier van de verzoekende partij, alsook verschillende documenten die landeninformatie betreffende Griekenland bevatten.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. De verzoekende partij voegt ter staving van haar betoog een uittreksel van het medisch dossier van de verzoekende partij, alsook verschillende documenten die landeninformatie betreffende Griekenland bevatten.

3.2. Op 6 juli 2020 wordt aan de Raad per aangetekend schrijven een aanvullende nota vergezeld van actuele landeninformatie overgemaakt.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, evenals van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij betoogt dat zij in Griekenland erkend werd als vluchteling en er in die hoedanigheid over een verblijfstitel beschikt, dat om deze reden haar verzoek onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij verwijst naar artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 33, §2, a van de richtlijn 2013/32/EU en naar de parlementaire voorbereidingen betreffende voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de verwerende partij niet verplicht is om het onderhavig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, maar integendeel dient na te gaan of zij kan rekenen op de bescherming die haar werd toegekend, dat de verwerende partij moet nagaan of zij enerzijds effectief een beschermingsstatuut heeft in Griekenland en of deze eventueel toegekende status in Griekenland nog steeds geldig is en anderzijds of zij kan rekenen op de bescherming die haar in Griekenland werd toegekend, dat de verwerende partij moet onderzoeken of zij niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de mogelijkheid die de Vreemdelingenwet de verwerende partij biedt om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, haar op geen enkele manier ontslaat van de verplichting tot een gedegen en nauwkeurig onderzoek en ook geen afbreuk doet aan andere wettelijke verplichtingen die gelden in het

asielrecht, zoals bijvoorbeeld de verplichting om rekening te houden met het individueel profiel en de eventuele kwetsbaarheid en het principe van de omkering van de bewijslast. Zij stelt dat kan worden betwist dat er in Griekenland geen sprake is van een systematisch onvermogen, dat echter indien kan worden aangenomen dat dit werkelijk niet zo is, de verwerende partij nog altijd moet nagaan of in het individuele geval van de verzoekende partij geen sprake is van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij vervolgt dat zij een kwetsbaar profiel heeft, dat zij in Somalië slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking, dat haar echtgenoot werd vermoord en zij vervolgens gedwongen werd te huwen met de gewelddadige broer van haar echtgenoot, dat zij ook persoonlijk werd bedreigd door Al Shabaab. Zij wijst erop dat zij als alleenstaande vrouw leefde in Griekenland en meermaals het slachtoffer werd van fysiek geweld, dat zij een hoofdwonde opliep tijdens een gevecht tussen andere bewoners in het opvangcentrum waar ze verbleef, dat ze bovendien slachtoffer werd van verkrachting en tijdens deze verkrachting een messteek aan het been opliep. Zij stelt dat zij door de verkrachting zwanger werd en een abortus liet uitvoeren en meent dan ook dat zij duidelijk een kwetsbaar profiel heeft. Vervolgens wijst de verzoekende partij op rechtspraak van het EHRM, meer bepaald MSS t. België en Griekenland van 21 januari 2011, waarbij zij stelt dat op grond van dit arrest asielzoekers als groep reeds bijzonder kwetsbaar worden geacht vanwege alles wat ze meemaken onderweg en de traumatische ervaringen die ze allicht eerder hebben meegemaakt. Zij wijst eveneens op artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU en stelt dat volgens deze bepaling onder meer personen die folteringen hebben ondergaan, verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn extra kwetsbaar zijn, waarna ze wijst op artikel 20, vierde lid van voormelde richtlijn die hiertoe een individuele beoordeling vereist. De verzoekende partij betoogt dat dit samen dient gelezen te worden met de samenwerkingsplicht en de actieve samenwerking. Zij wijst voorts op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. Zij is van oordeel dat de verwerende partij verplicht is om rekening te houden met haar kwetsbaar profiel, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. Betreffende het motief dat zij ervoor koos haar zwangerschap te beëindigen, wat de verzoekende partij als kort en droog beschouwt, licht de verzoekende partij toe dat zij in tranen en vol schaamte tijdens het persoonlijk onderhoud uitlegde dat, toen zij in België zwanger bleek te zijn, zij zich genoodzaakt voelde om de zwangerschap te onderbreken omdat het voor de Somalische gemeenschap onaanvaardbaar zou zijn om een buitenechtelijk kind te hebben. Zij wijst op het stuk gevoegd bij haar verzoekschrift dat staat dat zij een abortus onderging. Zij stelt dat het dus absoluut niet zo is dat zij ervoor koos haar zwangerschap te beëindigen, dat ze een abortus onderging omdat ze geen andere keuze zag. Betreffende het motief dat er van haar redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze doorgedreven pogingen doet om een klacht neer te leggen tegen haar verkrachter bij de Griekse autoriteiten stelt de verzoekende partij dat ook hier de verwerende partij geen rekening houdt met haar kwetsbaarheid, dat het immers helemaal niet zo is dat van een verkrachte vrouw kan verwacht worden dat ze een klacht indient tegen haar verkrachter, dat maar al te vaak een vrouw dit niet durft, dat bovendien de verkrachter haar met de dood had bedreigd mocht ze er ooit tegen iemand over spreken en dat zij ook eerder al eens werd weggestuurd door de politie, toen ze klacht wilde indienen omdat haar gsm gestolen was. Zij meent dat het in deze omstandigheden helemaal niet onredelijk is dat zij geen klacht ging indienen tegen haar verkrachter. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met haar kwetsbaarheid doordat zij enkel heeft geoordeeld dat er geen fysiek beletsel was om naar het politiekantoor te gaan. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid bij de inschatting van haar zelfredzaamheid in Griekenland, dat niet alleen met betrekking tot haar capaciteit om bescherming te zoeken bij de Griekse politie voor de verkrachting, maar ook met betrekking tot haar capaciteiten om op eigen houtje werk, taallessen en huisvesting te zoeken. Zij meent dat wanneer de verwerende partij onderzoekt of een kwetsbare vrouw met een verleden van seksueel en fysiek geweld kan rekenen op de bescherming van de Griekse overheid, het niet volstaat om te oordelen dat de bescherming in theorie beschikbaar is voor een normaal, gezond persoon, dat de verwerende partij aandacht moet hebben voor haar specifieke situatie en vanuit dit standpunt moet oordelen of de bescherming in Griekenland voor haar concreet beschikbaar was en zal zijn, dat de verwerende partij dit absoluut niet heeft gedaan.

In een onderdeel "bijzondere procedurele noden" betoogt de verzoekende partij dat tekenend voor het feit dat de verwerende partij geen rekening hield met haar kwetsbaar profiel, de wijze is waarop zij oordeelt over de nood aan bijzondere procedurele noden. De verzoekende partij citeert de paragraaf in de bestreden beslissing betreffende het niet kenbaar hebben gemaakt van elementen waaruit eventuele procedurele noden kunnen blijken en verwijst naar en citeert artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat op grond van voornoemde bepaling de verwerende partij passende steun moet verlenen aan een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft, dat de elementen waaruit bijzonder procedurele noden blijken, kunnen worden aangegeven in de vragenlijst die aan elke verzoeker wordt voorgelegd bij

aanvang van de asielprocedure en ook later, bijvoorbeeld tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Zij wijst erop dat verkrachting expliciet als reden wordt genoemd waarom iemand bijzondere procedurele noden kan hebben. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit de website van het CGVS en stelt dat *in casu* op geen enkele manier rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid of met haar bijzonder procedurele noden, dat tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans duidelijk werd dat zij het slachtoffer werd van verkrachting en bovendien abortus moest plegen nadat ze hierdoor zwanger werd, dat tijdens het onderhoud ook bleek dat zij het hier bijzonder moeilijk mee heeft, dat ze het nooit eerder had kunnen vertellen en veel weende. De verzoekende partij betoogt dat het administratief dossier geen vragenlijst in verband met de bijzondere procedurele noden bevat, dat evenmin blijkt dat de protection officer (hierna: de PO) een bijzondere expertise had of minstens vertrouwd was met gendergerelateerde problematiek en dossiers van kwetsbare personen. Zij vervolgt dat haar in het bijzijn van een mannelijke tolk werd gevraagd of ze een voorkeur had voor een vrouwelijke of mannelijke tolk en PO en om welke reden, dat zij in het bijzijn van de mannelijk tolk niet durfde te spreken over haar verkrachting en abortus en dus ook niet de mogelijkheid had dit eerder aan te geven. De verzoekende partij stelt dat bij de beoordeling van haar verklaringen helemaal geen rekening werd gehouden met het feit dat zij kwetsbaar is, dat bij de beoordeling of zij in Griekenland zal kunnen rekenen op de bescherming die haar werd toegekend, er vanuit wordt gegaan dat zij net als een doorsnee fit, gezond en energiek persoon zelf haar rechten zal kunnen afdwingen, wetende dat deze rechten bijzonder moeilijk te verkrijgen zijn in Griekenland, dat er van haar een weerbaarheid en een zelfredzaamheid wordt verwacht die zij niet heeft, dat haar meermaals wordt verweten dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland onvoldoende moeite heeft gedaan. Betreffende de twijfel over de verkrachting en de abortus die hierop volgde, om de enkele reden dat zij het tijdstip van de verkrachting niet duidelijk kon aangeven, stelt de verzoekende partij dat zij eerst stelde dat dit in de negende maand van 2018 plaatsvond, doch zich verbeterde en zei dat het in de elfde maand was, dat de verwerende partij dit opmerkelijk vindt, dat het echter de eerste keer was dat zij openlijk durfde te spreken over de verkrachting en abortus, dat zij veel huilde tijdens het persoonlijk onderhoud en duidelijk aangaf dat zij zich schaamde, dat in deze omstandigheden het niet opmerkelijk is dat een slachtoffer van verkrachting niet meteen de juiste datum kan geven, dat zij zich bovendien spontaan verbeterd heeft, dat dit blijkt uit de notities van het onderhoud op het CGVS alsook dat de PO weinig begrip en geduld aan de dag legde. Betreffende de stelling van de verwerende partij dat de verkrachting niet in de elfde maand kan hebben plaatsgevonden omdat het medisch attest dat zij voorlegde stelde dat zij op 15 januari 2019 vermoedelijk 5 weken zwanger was, stelt de verzoekende partij dat er uitdrukkelijk sprake is van een vermoeden, dat met een marge van 1 à 2 weken de conceptie perfect kan plaatsgevonden hebben eind november of begin december 2018 en er dus niet aan getwijfeld dient te worden dat de zwangerschap wel degelijk het gevolg was van de verkrachting door de smokkelaar in Griekenland. De verzoekende partij meent dat passende steun er minstens in had bestaan om haar niet af te rekenen op het feit dat ze de datum van haar verkrachting niet meteen duidelijk kon aangeven. Zij stelt dat zij van in het begin duidelijk heeft gemaakt dat ze verkracht werd tijdens haar verblijf in het huis van de smokkelaar en dat ze na deze verkrachting nog 2 nachten in het huis is gebleven, daarna nog 9 op hotel is geweest in Athene en daarna naar België is vertrokken, dat ze ook heeft aangegeven dat ze 3 maanden in het huis van de smokkelaar heeft verbleven, namelijk van september tot november 2018 en dat ze Griekenland verliet in december 2018, dat het dus van bij het begin duidelijk geweest is dat de verkrachting moet hebben plaatsgevonden eind november – begin december 2018, dat het bovendien de eerste keer was dat zij er openlijk over sprak en dat meteen tegenover iemand waarmee ze totaal geen vertrouwensband had. Zij wijst er nog op dat haar raadsman aan het einde van het onderhoud op het CGVS erop wees dat zij erg kwetsbaar is en uitdrukkelijk vroeg hiermee rekening te houden, dat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij stelt dat een grondige analyse werd uitgevoerd van het geheel van de gegevens in het dossier en daaruit zou kunnen worden besloten dat er geen elementen zijn die wijzen op bijzondere procedurele noden.

In een vierde onderdeel gaat de verzoekende partij in op de reeds ondergane vervolging en foltering, vernedering en onmenselijke behandeling. Zij stelt dat zij zowel in Somalië als Griekenland reeds het slachtoffer werd van ernstig, gendergerelateerd geweld, dat kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet, als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet en als foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en naar de rechtspraak van het EHRM over de omkering van de bewijslast bij een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat *in casu* de ondergane vervolging en ernstige schade duidelijk is, dat verkrachting wordt beschouwd als foltering in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij aldus conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een omkering van de bewijslast diende te hanteren en het tegenbewijs leveren van goede redenen om aan te nemen dat de eerder ondergane vervolging zich niet opnieuw zal

voordoen. Zij wijst ook op arrest nr. 229 372 van 17 november 2014 van de Raad van State. Zij stelt dat zij verklaard heeft dat zij niet terug wil naar Griekenland omwille van de angst opnieuw verkracht te worden. De verzoekende partij verklaart dat aangezien zij reeds verkracht werd in Griekenland, het risico reëel is dat dit opnieuw gebeurt en dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat dit niet zo zal zijn. Zij betoogt dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en dat ook in het administratief dossier niets te vinden is dat erop wijst dat de verwerende partij hiernaar enig onderzoek heeft gedaan of de minste moeite heeft ondernomen op iets op te zoeken over het risico op verkrachting bij terugkeer naar Griekenland, dat nochtans uit objectieve landeninformatie blijkt dat seksueel geweld ten aanzien van vrouwelijke begunstigden van internationale bescherming veelvoorkomend is en dat de Griekse autoriteiten hier niet adequaat tegen optreden en geen bescherming bieden. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar landeninformatie betreffende seksueel geweld in Griekenland en stelt dat in deze context haar vrees om opnieuw te worden verkracht of verder te moeten leven in een land waar ze verkracht werd en geen beroep kan doen op de nodige medische verzorging en bescherming van de autoriteiten, gegrond is. Zij stelt dat het de verwerende partij toekwam aan te tonen dat de foltering die zij onderging, zich niet opnieuw zou voordoen, dat de verwerende partij dit niet heeft gedaan.

In een vijfde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij meermaals stelt dat zij onvoldoende pogingen deed om een toekomst uit te bouwen in Griekenland, dat zij zowel op vlak van de zoektocht naar bescherming door de Griekse autoriteiten, de zoektocht naar huisvesting, werk, taallessen en medische zorgen onvoldoende actie heeft ondernomen om te kunnen stellen dat ze niet kan rekenen op de internationale bescherming die de Griekse autoriteiten haar toekenden. Zij stelt zich de vraag of het doen van de nodige pogingen als vereiste kan worden gesteld om aan te tonen dat men niet op bescherming van de Griekse overheid kan rekenen. De verzoekende partij wijst erop dat uit landeninformatie blijkt dat bepaalde zaken, zoals bijvoorbeeld de noodzakelijke informatie over de toegang tot rechten van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, totaal ontbreekt. Zij stelt zich de vraag of er dan van haar, die expliciet stelt dat ze een totaal gebrek aan informatie heeft ervaren, kan verwacht worden dat ze in staat is om toch deze informatie te bekomen en de nodige stappen te kunnen zetten, dat wanneer uit landeninformatie blijkt dat bijvoorbeeld huisvesting en taallessen volstrekt onbeschikbaar zijn, men dan kan verwachten dat zij toch de nodige stappen zet om dit te verkrijgen. Zij meent dat het onredelijk is van de verwerende partij om te verwachten dat zij (doorgedreven) pogingen onderneemt om iets te verkrijgen dat onverkrijgbaar is, dat iemand wanhopige pogingen onderneemt, om negatief bewijs te verwachten en dat het aan de verwerende partij toekomt haar verwachtingspatroon aan te passen aan haar individuele profiel en rekening moest houden met haar bijzonder kwetsbare situatie, die van invloed is op haar capaciteiten om pogingen te ondernemen. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de verwerende partij stelt dat zij als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland van een aantal rechten en voordelen geniet op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, dat omdat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan de Europese wetgeving, die minimumnormen voorziet op dit vlak, de verwerende partij ervan uitgaat dat zij er ook effectief gebruik van kan maken. Zij meent dat de verwerende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog waar zij stelt dat de verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland van een aantal rechten en voordelen geniet, omdat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan de Europese wetgeving, doch heeft nagelaten om te bekijken of het in de praktijk, gegeven de huidige situatie in Griekenland, werkelijk zo is dat zij deze rechten kan uitoefenen en afdwingen, dat de verwerende partij eraan voorbij gaat dat het vermoeden weerlegbaar is. Zij stelt dat de verwerende partij geen enkele bron heeft geraadpleegd om na te gaan of haar verklaringen, dat zij geen toegang had tot de medische zorgen, adequate huisvesting, werk, taallessen en bescherming door de overheid, kloppen, dat de verwerende partij zich beperkt te stellen dat dit blote beweringen zijn en dat de verzoekende partij niet voldoende haar best heeft gedaan, zonder na te gaan wat de huidige situatie in Griekenland is. Zij meent dat de verwerende partij op zijn minst had moeten nagaan of de rechten die zij wordt geacht te hebben in Griekenland, ook in de praktijk kunnen worden vervuld, dat zij immers, indien dit niet zo is, het risico loopt om bij terugkeer naar Griekenland onderworpen te worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM en zij dus moet erkend worden in België. Zij meent dat artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU en artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet dienen te worden toegepast in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat artikel 4 van het Handvest dezelfde inhoud en draagwijdte heeft. Zij wijst erop dat indien zij bij een terugkeer naar Griekenland onderworpen zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, zij niet langer kan rekenen op de bescherming die haar aldaar geboden wordt en haar verzoek om internationale bescherming bijgevolg ontvankelijk dient verklaard te worden. Zij wijst erop dat de Raad in een gelijkaardig geval ook oordeelde dat een terugkeer naar Griekenland een artikel 3 van het EVRM schending uitmaakte voor een begunstigde van

internationale bescherming en stelt dat dit bevestigd wordt door het Hof van Justitie van de Europese Unie (C-578/16 PPU) van 17 februari 2017, dat hoewel dit arrest handelt over de overdracht van een asielzoeker naar een andere lidstaat, dit *mutatis mutandis* ook van toepassing is op personen die een internationaal beschermingsstatuut hebben verkregen in een andere lidstaat. De verzoekende partij wijst op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (C-297/17) en stelt dat omstandigheden als gebrek aan voedsel en woonruimte genoemd worden als elementen om in acht te nemen of er al dan niet sprake is van een tekortkoming onder artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij wijst vervolgens op een arrest van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019 en stelt dat de bijzondere kwetsbaarheid in acht werd genomen bij het oordeel over de materiële deprivatie. Daarbij wenst de verzoekende partij op te merken dat erbarmelijke socio-economische omstandigheden eveneens een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM, zoals bevestigd door het EHRM, waarbij zij wijst op het arrest MSS tegen België en Griekenland van 21 januari 2011, dat het Hof besluit dat de Griekse overheid, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers, verantwoordelijk is voor de levensomstandigheden door de afwezigheid van publieke maatregelen ondanks de wettelijke verplichting, dat in het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk het Hof zich nogmaals uitsprak over deze kwestie. Zij stelt voorts dat in het arrest V.M. e.a. tegen België van 7 juli 2015 het EHRM bevestigt dat thuisloosheid die volgde op de weigering van opvang een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dat de Belgische overheid onvoldoende rekening had gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekers als asielzoekers, en dat hoewel er een crisis was in de opvang, de Belgische overheden niet voldaan hadden aan hun verplichting om verzoekers niet aan extreme ontbering te onderwerpen, op straat, zonder middelen, zonder sanitaire voorzieningen, zonder mogelijkheid om in hun meest elementaire behoeften te voldoen, dat deze omstandigheden, samen genomen met het feit dat er geen perspectief op verbetering was, een schending inhielden van artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat conform de rechtspraak van het Europees Hof de humanitaire en socio-economische omstandigheden voor haar in Griekenland in aanmerking dienen te worden genomen om te bepalen of zij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer, dat hoewel een vermoeden heerst dat alle lidstaten van de Europese Unie dezelfde waarborgen bieden aan vluchtelingen, hen reële bescherming bieden en hun fundamentele rechten respecteren, dit vermoeden weerlegbaar is. Zij herinnert aan artikel 1 van het Handvest dat voorziet in het recht op menselijke waardigheid en verwijst naar resolutie 1509 van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa die voorziet dat eenieder in irregulier verblijf in het kader van menselijke waardigheid een recht op opvang heeft, en dat er specifieke zorg en aandacht dient besteed te worden aan alleenstaande vrouwen en kinderen, dat artikel 11 van het ECOSOC-verdrag voorziet in een recht op opvang voor eenieder, dat bij beslissing van 1 juli 2014 het Europees Comité voor Sociale Rechten benadrukt dat het recht op opvang nauw samenhangt met het recht op leven en cruciaal is voor eenieders recht op menselijke waardigheid. Zij stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud gewag heeft gemaakt van ernstige problemen in Griekenland die haar menselijke waardigheid er in het gedrang brengen en die erop wijzen dat zij een reëel risico loopt om bij terugkeer in erbarmelijke socio-economische omstandigheden te belanden. Betreffende de medische zorg stelt zij dat de verwerende partij motiveerde dat zij wel degelijk toegang had tot medische zorg in Griekenland omdat haar hoofdwonde er werd gehecht en omdat haar beenwonde die zij opliep tijdens de verkrachting werd verzorgd door een apotheker, dat zij nooit heeft geprobeerd om medische zorgen in een ziekenhuis te verkrijgen. Zij wijst vervolgens op landeninformatie betreffende de toegang tot gezondheidszorg voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Zij stelt dat wanneer er een ernstig gebrek is aan personeel en infrastructuur, de kosten hoog zijn en er meestal geen tolken beschikbaar zijn, dat het aannemelijk is dat de drempel om adequate medische zorg te verkrijgen voor haar in Griekenland te hoog is, dat gezien haar bijzondere kwetsbaarheid niet kan worden verwacht dat zij de nodige adequate zorgen kan krijgen. Zij verduidelijkt dat zij erin slaagde om door een apotheker te worden verzorgd en haar wonde op het eiland Chios te laten hechten, dat de Griekse overheid zelf rechtstreeks verantwoordelijk kan worden geacht voor haar hoofdwonde, aangezien dit een gevolg was van het feit dat ze 's nachts ver moest lopen om naar de wc te kunnen gaan en zij tijdens deze tocht betrokken raakte in een gevecht tussen andere bewoners van een overbevolkt opvangcentrum, dat haar wonde, die dermate ernstig was dat ze moest worden gehecht, ook werd gehecht, een minimum lijkt, dat zij geen enkele medische of psychologische opvolging kreeg nadat zij was verkracht, dat ze enkel een apotheker zag, dat waar geacht wordt dat zij zomaar een ziekenhuis kon binnenwandelen om op de spoedgevallen een medische behandeling te krijgen, dit in de praktijk allerminst waar blijkt te zijn. Betreffende taallessen en werk, stelt de verzoekende partij dat geoordeeld wordt dat zij onvoldoende pogingen heeft ondernomen. Zij wijst erop dat zij aangaf niet te kunnen gaan werken en ook geen werk kon zoeken, omdat ze niet wist waar te beginnen en omdat ze de Griekse taal niet machtig was, dat zij ook geen Engels spreekt of een andere taal waarmee ze zich in Griekenland een beetje uit de slag zou kunnen trekken, dat zij er evenmin in geslaagd is om een ngo of overheidsinstantie te contacteren die

haar hierbij zou kunnen helpen of een school te vinden waar ze taallessen zou kunnen volgen, dat ze raad vroeg aan de Griekse ambtenaar die langskwam in de sociale woning waar ze verbleef, doch deze aangaf haar niet te kunnen helpen, dat zij met behulp van een huisgenoot een school heeft gevonden die taallessen aanbiedt, maar hier geen plek was voor haar. Betreffende het oordeel van de verwerende partij dat deze pogingen onvoldoende zijn en zij na haar erkenning als vluchteling geen enkele poging meer heeft ondernomen om een school te vinden, stelt de verzoekende partij dat uit landeninformatie blijkt dat integratie van erkende vluchtelingen absoluut geen prioriteit is van de Griekse overheid en dat er een ernstig gebrek is aan beschikbare informatie, dat de massale influx van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland leidt tot enorm veel problemen, dat integratie en sociale rechten van begunstigden van internationale bescherming geen prioriteit zijn voor de Griekse overheid omwille van de crisis in het Griekse opvangsysteem en de gebrekkige toegang tot de asielprocedure, dat er een flagrant gebrek is aan informatie over de rechten en verplichtingen als erkend vluchteling. Zij wijst erop dat de verwerende partij haar verwijt dat ze ontoereikende inspanningen heeft geleverd om haar leven uit te bouwen in Griekenland, dat zij echter volledig afhankelijk is van de informatie die zij krijgt van hulporganisaties, nu zij op geen enkele andere manier duidelijke informatie kan verkrijgen in een voor haar begrijpbare taal. Zij wijst vervolgens op en citeert uit landeninformatie met betrekking tot tewerkstelling en stelt dat zelfs indien zij in haar precaire omstandigheden erin zou slagen werk te vinden dit praktisch onmogelijk is, gezien zij niet aan de nodige documenten kan geraken door een gebrek aan huisvesting, dat een bankrekening en een zogenaamde 'taks registratie' vereist zijn, dat zonder bewijs van huisvesting of rekeningen voor nutsvoorzieningen het echter onmogelijk is deze formaliteiten te vervullen. Zij meent dat dezelfde problemen zich voordoen bij het verkrijgen van financiële hulp van de staat, dat het namelijk in principe voorbehouden is voor Griekse onderdanen of EU-burgers, dat de uitkeringen die wel kunnen toegekend worden zeer beperkt zijn, dat er enkel nog een (beperkte) solidariteitsuitkering beschikbaar is, maar om hiervoor in aanmerking te komen men opnieuw erg veel administratieve formaliteiten moet vervullen, evenals zeer veel documenten voorleggen, zoals een huurovereenkomst, water- en elektriciteitsrekeningen, een bankrekening en een 'tax registration', dat zij niet voldoet aan de voorwaarden gezien zij geen huisvesting heeft bij een terugkeer naar Griekenland en zij bijgevolg geen aanvraag kan indienen voor deze uitkering. Zij verwijst hierbij naar informatie uit het AIDA-rapport en stelt dat zij dan ook noch zelf voor haar levensonderhoud kan instaan door arbeid, noch beroep kan doen op enige steun van de overheid om in haar basisbehoeften te voorzien bij terugkeer. Met betrekking tot huisvesting stelt zij dat de verwerende partij haar verwijt dat zij vrijwillig de sociale woning heeft verlaten en verhuisde naar de woning van de smokkelaar en hierdoor haar uitkering verloor, dat het frappant is dat de verwerende partij hieruit afleidt dat zij geen moeite heeft willen doen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland en opnieuw niet het minst rekening houdt met haar kwetsbaarheid. Zij stelt dat zij werd geïnformeerd dat zij zes maanden na de beslissing tot erkenning als vluchteling in de sociale woning zou kunnen verblijven en gedurende die tijd de uitkering van 150 euro zou krijgen, dat zij niet heeft gewacht totdat ze effectief uit het huis werd gezet en al voordien op zoek ging naar een oplossing om te vermijden dat ze op straat zou belanden, dat omdat er niets van hulp of begeleiding voorzien was, ze volledig op zichzelf aangewezen was en helaas in handen van een mensensmokkelaar terecht kwam, dat deze haar valse beloften deed en haar verkrachtte, dat ze er niet in geslaagd is om zelf adequaat onderdak te vinden haar eigen schuld niet is maar te wijten aan de bijzonder moeilijke omstandigheden in Griekenland. De verzoekende partij wijst vervolgens op landeninformatie over huisvesting in Griekenland. Zij stelt dat het Mensenrechtencomité op 7 november 2017 ook reeds de problematische situatie op het vlak van huisvesting aankaartte. Zij meent dat hieruit volgt dat personen die een internationale beschermingsstatus verkregen in Griekenland in quasi alle gevallen op straat belanden, nu door de Griekse overheid geen financiële steun of huisvesting wordt voorzien, dat de daklozencentra, waar ook begunstigden van internationale bescherming terecht kunnen, overvol zijn, waardoor men veelal op straat belandt of in kraakpanden. Bij een terugkeer naar Griekenland is het volgens de verzoekende partij dan ook duidelijk dat zij op straat zal belanden, nu zij geen recht heeft op huisvesting via de Griekse overheid of hulporganisaties, waarbij zij wijst op landeninformatie waar gesteld wordt dat maatregelen en projecten van de Griekse overheid voor mensen die leven onder de armoedegrens niet ontworpen zijn voor personen die geen Grieks spreken of verstaan, dat zij dan ook geen beroep kan doen op enige steun van de overheid om in haar basisbehoeften te voorzien bij terugkeer. Daarnaast stelt de verzoekende partij nog dat ondanks de wettelijke initiatieven in de praktijk in Griekenland voorts sprake is van ernstige discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming, zoals ook zij vermeldt, waarna zij verwijst naar landeninformatie. Tot slot stelt zij dat verschillende rapporten het bestaan van politiegeweld en arbitraire detentie van vluchtelingen in Griekenland bevestigen.

De verzoekende partij betoogt dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in erbarmelijke socio-economische omstandigheden, dat zij niet zal kunnen rekenen op

hulp of bijstand van de Griekse overheid, nochtans aangewezen voor een slachtoffer van verkrachting en een alleenstaande vrouw, dat zij een risico loopt op straat te belanden of opnieuw in handen te vallen van een mensensmokkelaar, dat in deze omstandigheden het gevaar bestaat dat zij opnieuw zal worden blootgesteld aan seksueel of ander geweld. Zij stelt dat zij een reëel risico loopt om in Griekenland te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM en niet kan rekenen op de internationale beschermingsstatus die haar door de Griekse overheid werd verleend. De verzoekende partij wijst vervolgens op rechtspraak van Duitsland en Nederland en van de Raad, die bevestigde dat personen die internationale bescherming in Griekenland genieten zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerhande belemmeringen met betrekking tot onder andere toegang tot de gezondheidszorg. Zij meent dat haar verklaringen perfect overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie, dat deze informatie zeer duidelijk weergeeft hoe erbarmelijk de levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zijn, dat het land al enkele jaren in een crisis verkeert, dat samen met de massale instroom van asielzoekers het land ernstig te kort schiet op het vlak van integratie-inspanningen, huisvesting, onderwijs, taallessen, informatievoorzieningen en gezondheidszorg, dat er bovendien sprake is van discriminatie en racisme tegenover vluchtelingen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, noch met haar bijzondere kwetsbaarheid, die ertoe leidt dat de moeilijke context in Griekenland voor haar nog moeilijker is, dat het onderzoek van de verwerende partij schromelijk tekort schiet. Zij stelt dat de verwerende partij gehouden is aan de wettelijke onderzoeksplicht en verwijst naar en citeert uit een rapport van het UNHCR, naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en naar de omzetting hiervan in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing, dat samengelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM, artikel 3 van het EVRM vereist dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dat de motiveringsplicht de verwerende partij gebiedt hieromtrent motieven op te nemen, waarbij ze verwijst naar arresten van het EHRM en naar het arrest van Hof van Justitie van 22 november 2012 (C-277/11), waar gewezen wordt op de samenwerkingsplicht van de lidstaat. Zij stelt dat de verwerende partij op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht heeft ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van deze verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken, dat de motivering van de verwerende partij dan ook gebrekkig is en de noodzakelijke onderbouw mist, dat zonder de bovenvermelde noodzakelijke objectieve informatie de verwerende partij niet op een deugdelijke en geïnformeerde manier onderbouwde inschattingen kan maken van haar verklaringen en van het risico dat ze loopt bij terugkeer naar Griekenland. Zij besluit dat omwille van het feit dat de verwerende partij in gebreke is gebleven onderzoek te doen naar een aantal essentiële elementen van haar vrees voor vervolging zij op manifeste wijze de op haar rustende wettelijke onderzoeksplicht schendt.

4.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

4.3. Betreffende de bijzonder procedurele noden stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de 'Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ' van 24 januari 2019, blijkt dat de verzoekende partij de vraag of er bijzondere omstandigheden waren waarom zij eventueel verkiest om door een persoon van hetzelfde/een ander geslacht te worden gehoord, negatief beantwoordde. Op de vraag of er bijzondere omstandigheden waren waarom zij eventueel verkiest om door een tolk van hetzelfde/een ander geslacht te worden gehoord, antwoordt zij dat zij voor het

volgende interview een vrouwelijke tolk verkiest omdat zij dan meer persoonlijke zaken wenst te vertellen.

De verzoekende partij betoogt dat het administratief dossier geen vragenlijst in verband met de bijzondere procedurele noden bevat, dat evenmin blijkt dat de PO een bijzondere expertise had of minstens vertrouwd was met gendergerelateerde problematiek en dossiers van kwetsbare personen. Zij vervolgt dat haar in het bijzijn van een mannelijke tolk werd gevraagd of ze een voorkeur had voor een vrouwelijke of mannelijke tolk en PO en om welke reden, dat zij in het bijzijn van de mannelijke tolk niet durfde te spreken over haar verkrachting en abortus en dus ook niet de mogelijkheid had dit eerder aan te geven.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord door een vrouwelijke PO en werd bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Zij stelt dat er geen psychologisch attest werd voorgelegd, dat zij nochtans sinds 2019 werd bijgestaan door een advocaat en dat ook nadien geen documenten werden bijgebracht die kunnen wijzen op specifieke noden, dat op 9 maanden tijd niet werd meegedeeld dat er bijkomende procedurele noden zouden zijn. Zij haalt ook aan dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de door haar aangehaalde feiten een dermate impact hebben op de mogelijkheid om deel te nemen aan de procedure. Betreffende de PO geeft zij aan dat de verzoekende partij niet verduidelijkt waar de PO de mist in gaat doordat zij geen expert is.

De Raad stelt vooreerst vast dat het administratief dossier wel degelijk een vragenlijst in verband met de bijzondere procedurele noden bevat. Daarnaast kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij noch in de bestreden beslissing, noch in onderhavig arrest tegengeworpen wordt dat zij ter gelegenheid van de vragenlijst procedurele noden niet sprak over haar verkrachting en abortus.

De verzoekende partij geeft niet aan dat ze bepaalde zaken niet heeft kunnen vertellen of verduidelijken omwille van de omstandigheden van het gehoor bij het CGVS. Wel meent zij, zoals blijkt uit wat volgt, dat tijdens het verhoor is gebleken dat zij omwille van een verkrachting in Griekenland, een kwetsbaar profiel heeft waarmee de PO rekening had moeten houden bij het beoordelen van haar verklaringen.

4.4. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij passende steun moet verlenen aan een verzoeker die bijzondere procedurele noden heeft. De verzoekende partij heeft, het weze herhaald, de elementen waaruit bijzonder procedurele noden blijken kunnen aangeven in de vragenlijst en de verwerende partij heeft passende steun verleend door tijdens het onderhoud bij het CGVS een vrouwelijke PO en vrouwelijke tolk te voorzien.

Waar de verzoekende partij stelt dat *in casu* op geen enkele manier rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid of met haar bijzondere procedurele noden, dat tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans duidelijk werd dat zij het slachtoffer werd van verkrachting en bovendien abortus moest plegen nadat ze hierdoor zwanger werd, dat tijdens het onderhoud ook bleek dat zij het hier bijzonder moeilijk mee heeft, dat ze het nooit eerder had kunnen vertellen en veel weende, verduidelijkt de Raad dat de ervaringen en de emoties van de verzoekende partij haar, blijkens de nota's van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, niet belemmerd hebben om verklaringen betreffende haar ervaringen af te leggen en toe te lichten.

Betreffende de verklaring van de verzoekende partij dat zij in Athene werd verkracht door een smokkelaar wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Wat betreft uw verklaring dat u in Athene eenmaal werd verkracht door de smokkelaar waarbij u gedurende drie maanden heeft gewoond (CGVS, p. 11, 12 & 14), moet vooreerst worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen over het moment waarop deze verkrachting plaatsvond, niet eensluidend zijn. Gevraagd wanneer dit gebeurde, stelt u eerst dat dit op het einde van de negende maand heeft plaatsgevonden om vervolgens naast de kwestie te antwoorden (CGVS, p. 16). Wanneer vervolgens wordt gevraagd om enkel op de vraag te antwoorden, geeft u opnieuw de negende maand aan om hierna de elfde maand te zeggen (CGVS, p. 16). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of het de negende dan wel de elfde maand, is uw antwoord de elfde maand (CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk dat u eerst tot tweemaal toe zei dat de verkrachting plaatsvond in de negende maand. Bovendien komt uw verklaring als zou de verkrachting plaatsgevonden hebben in de elfde maand niet overeen met de informatie vermeld in het overzicht van uw medisch dossier. Daarin wordt immers vermeld dat u op 15 januari 2019 vermoedt dat u toen vijf weken zwanger was (document 2). Dit impliceert dat de conceptie rond 11 december zou moeten plaatsgevonden hebben. Aangezien u stelt dat u enkel door de

verkrachting zwanger kon zijn geraakt (CGVS, p. 15), komt de verklaring in uw medisch dossier niet overeen met uw verklaringen op het CGVS omtrent het tijdstip van de verkrachting.

Bovendien moet hieromtrent worden opgemerkt dat u op de DVZ liet optekenen dat u – uitgezonderd 9 dagen in Athene in een huis van de smokkelaar – steeds in Chios heeft verbleven (verklaring DVZ, punten 10 & 11). Deze verklaringen zijn niet verenigbaar met uw verklaringen op het CGVS dat u gedurende drie maanden in Athene in het huis van de smokkelaar die u heeft verkracht, heeft verbleven (CGVS, p. 11, 12, 13 & 14). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, ontkent u dit te hebben gezegd en stelt u dat u negen dagen in een hotel heeft verbleven (CGVS, p. 13). Echter, met deze post factum verklaring is uw tegenstrijdige verklaring op de DVZ als zou u slechts 9 dagen in Athene in het huis van de smokkelaar hebben verbleven, geenszins opgeheven.

Maar, hoe dan ook, dient opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Griekse autoriteiten. U heeft immers geen enkele poging ondernomen om in Griekenland een klacht neer te leggen bij de politie naar aanleiding van deze verkrachting en de messteek die u werd toegebracht (CGVS, p. 14). Uw verklaringen voor dit totale nalaten weten niet te overtuigen. Zo verklaart u dat u geen klacht bij de politie heeft neergelegd omdat er geen tolk was en u er de taal niet sprak (CGVS, p. 14). Tevens stelt u dat er niemand met u mee naar de politie wou (CGVS, p. 14-15). Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat uzelf doorgedreven pogingen doet om naar aanleiding van die verkrachting een klacht neer te leggen bij de Griekse autoriteiten. Echter, dit heeft u nagelaten. Uw verklaring als zou u bij de verkrachting gewond zijn geraakt aan uw been door een mes waardoor u niet goed kon lopen en dus geen klacht kon neerleggen (CGVS, p. 15), wordt eveneens niet aanvaard. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het slechts een zeer lichte wonde betrof. Meer bepaald verliet u twee nachten na de verkrachting het huis van de smokkelaar op eigen houtje, sprak u op straat met een aantal Somaliërs en bent u enkel naar een apotheker gegaan die de beenwonde heeft verzorgd doch niet gehecht (CGVS, p. 14-15). Bijgevolg was u wel degelijk fysiek in staat om een klacht neer te leggen bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de verkrachting.”

Het motief dat het opmerkelijk is dat de verzoekende partij eerst tot tweemaal toe zei dat de verkrachting heeft plaatsgevonden in de negende maand, is niet afdoende om de geloofwaardigheid van het relaas onderuit te halen. Zij heeft aangegeven dat zij Griekenland heeft verlaten in de twaalfde maand (CGVS, p. 8), dat zij in de negende, tiende en elfde maand huur betaalde in Athene, dat er andere Somaliërs zijn, dat het smokkelaars zijn en dat ze met meer waren en een huis hebben gehuurd, dat ze er de negende maand was en de elfde maand is weggaan (CGVS, p. 11), dat zij drie maanden bij een smokkelaar heeft gewoond (CGVS, p. 12), dat zij negen dagen in de twaalfde maand bij een (andere) smokkelaar heeft gewoond, dat zij drie maanden in de woning van de (eerste) smokkelaar woonde, dat er veel problemen waren, dat zij dan is weggegaan met het paspoort van iemand anders, dat zij in Griekenland problemen heeft gekend met de (eerste) smokkelaar, dat zij geen macht had en niemand die haar verdedigde, dat zij geld had gekregen van haar oom die haar hielp om haar verder te begeleiden naar een ander Europees land, dat zij in Griekenland in een huis zat met in totaal vier vrouwen en dat zij er als enige achterbleef, dat bij de vraag (aan de eerste smokkelaar) wanneer hij haar verder zou begeleiden, hij zei dat hij haar nergens heen zal brengen, dat hij andere bedoelingen heeft, dat zij daar moest blijven en ze ruzie hadden, dat ze erop wees dat ze een afspraak hadden, doch dat hij weigerde (CGVS, p. 13). Verder verklaart zij dat op een avond, nadat zij aangegeven had dat zij weg moest uit Griekenland, de (eerste) smokkelaar, die de sleutels had van het huis, haar verkrachtte, dat dit was in het huurhuis waar zij drie maanden verbleef, dat zij eenmaal werd verkracht door I., dat hij tijdens de verkrachting een mes heeft gebruikt en haar heeft aangeraakt met een mes, dat zij haar probeerde te verdedigen, dat zij er nog twee nachten heeft verbleven en toen is weggegaan, dat zij op straat twee Somalische jongens en een Somalische vrouw zag die aan het praten waren met een Sudanese smokkelaar, dat zij haar problemen vertelde aan de vrouw en dat deze sprak met de Sudanese, dat haar verkrachter zei dat hij haar zou vermoorden als ze over de zaak sprak, dat de Somalische vrouw stelde dat deze man niemand verder brengt, dat hij enkel geld neemt, dat zij een hotel genomen heeft en haar oom contacteerde die met de (tweede) smokkelaar sprak in de negen dagen dat ze er verbleef (CGVS, p. 14). Op de vraag of er redenen zijn dat zij nu niet meer terug kan naar Griekenland, antwoordt de verzoekende partij dat zij bang is voor haar leven, dat zij Somalië en Griekenland heeft verlaten en dat de mannen daar zijn in Griekenland, dat het de man betreft die haar heeft verkracht, dat zij zwanger bleek van hem toen zij hier kwam, dat zij geen andere gemeenschap heeft gehad (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt aldus dat de verzoekende partij heeft aangegeven dat zij in een huurhuis van en/of samen met de (eerste) smokkelaar verbleef gedurende de negende, tiende en elfde

maand, dat zij verkracht werd door die smokkelaar en er nog twee nachten is gebleven, waardoor aldus blijkt uit de eerste verklaringen dat zij de elfde maand verkracht is geweest. Op de daaropvolgende vraag op welke datum of welke maand zij is verkracht, antwoordt de verzoekende partij inderdaad in eerste instantie dat dit was in de negende maand, dat zij er twee nachten is gebleven en dan weg is gegaan. Echter op de opmerking van de PO dat zij enkel dient te antwoorden op de vraag, stelt de verzoekende partij opnieuw dat het de negende maand betreft om onmiddellijk, en zonder tussenkomst van de PO, te stellen dat het de elfde maand betreft. Gevraagd of het nu de negende of de elfde maand was, antwoordt de verzoekende partij de elfde maand. Gelet op het feit dat de verzoekende partij zichzelf corrigeerde zonder tussenkomst van de PO of zonder dat gewezen werd op enige inconsistentie, gelet op het persoonlijke en intieme karakter van dergelijke verklaringen en gelet op het feit dat haar antwoord dat het wel degelijk de elfde maand betreft consistent is met haar eerdere verklaringen, is het loutere gegeven dat zij op de expliciete vraag op welke datum of in welke maand zij is verkracht, eerst tot tweemaal toe zei dat de verkrachting heeft plaatsgevonden in de negende maand, niet afdoende om de geloofwaardigheid van het relaas onderuit te halen.

Verder houdt het motief dat haar verklaring *“als zou de verkrachting plaatsgevonden hebben in de elfde maand niet overeen met de informatie vermeld in het overzicht van uw medisch dossier”*, gelet op de stukken van het dossier en de stukken gevoegd aan het verzoekschrift, niet langer stand. Immers blijkt uit een stuk dat gevoegd wordt aan het verzoekschrift afkomstig van het Dr. Willy Peers Centrum dat er op het ogenblik van het gesprek sprake is van een termijn van *“11 wkn am.”*. Uit een ander document dat zich in het administratief dossier bevindt en dat een overzicht is van de toelatingen medische zorg, blijkt dat de verzoekende partij op 31 januari 2019 en op 11 februari 2019 een afspraak had in het centrum Willy Peers. Aldus gezien er of op 31 januari 2019 of op 11 februari 2019 sprake is van een zwangerschap van 11 weken amenorroe, is het wel degelijk mogelijk dat de conceptie plaatsvond eind november, begin december 2018. Ook ter terechtzitting erkent de verwerende partij dat het voormelde motief in de bestreden beslissing niet voldoende onderbouwd is, dat het aannemelijk is dat de verzoekende partij zwanger werd in november 2018.

Voorts stelt de Raad vast dat gelet op het feit dat de verzoekende partij bij het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij voor het volgende interview een vrouwelijke tolk verkoos omdat zij dan meer persoonlijke zaken zou vertellen, waarna zij op het interview bij het CGVS verklaart verkracht te zijn geweest door een smokkelaar in een huurhuis waar zij drie maanden verbleef in Athene en gelet op het feit dat zij verklaart tijdens het interview bij het CGVS dat zij toen niet alles heeft verteld omdat Somaliërs het tegen je kunnen gebruiken (CGVS, p. 16), de motieven dat de verzoekende *“partij op de DVZ liet optekenen dat u – uitgezonderd 9 dagen in Athene in een huis van de smokkelaar – steeds in Chios heeft verbleven (verklaring DVZ, punten 10 & 11). Deze verklaringen zijn niet verenigbaar met uw verklaringen op het CGVS dat u gedurende drie maanden in Athene in het huis van de smokkelaar die u heeft verkracht, heeft verbleven (CGVS, p. 11, 12, 13 & 14).”* evenmin volstaan om de geloofwaardigheid van de verklaring dat zij verkracht werd in het huurhuis in Athene onderuit te halen.

Tot slot wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om in Griekenland een klacht neer te leggen bij de politie naar aanleiding van de verkrachting en de messteek die zij werd toegebracht, op zich niet leidt tot het ongeloofwaardig bevinden van de verklaring van de verzoekende partij dat zij verkracht werd.

4.5. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van

redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

4.6. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing oordeelde immers op pertinente en correcte wijze dat “Uit uw verklaringen en uit uw neergelegde documenten blijkt dat u in Griekenland op 23 mei 2018 werd erkend als vluchteling (CGVS, p. 8 ; zie administratief dossier). U kreeg er een verblijfsvergunning die geldig is van 29 mei 2018 tot 28 mei 2021 (zie administratief dossier).” Deze gegevens worden niet betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande motieven in de bestreden beslissing heeft de verwerende partij nagegaan of zij effectief een beschermingsstatuut heeft in Griekenland en of deze eventueel toegekende status in Griekenland nog steeds geldig is.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat zij thans niet langer over internationale bescherming zou beschikken in Griekenland. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

Waar de verzoekende partij in de aanvullende nota wijst op algemene landeninformatie waaruit blijkt dat, bij het verlengen van een verblijfstitel, begunstigden van internationale bescherming worden geconfronteerd met administratieve voorwaarden en procedures die ertoe leiden dat ze de rechten die hun beschermingsstatus zou moeten inhouden niet kunnen uitoefenen, laat zij na te verduidelijken om welke redenen zij niet in staat zou zijn, eenmaal haar verblijfstitel dient verlengd te worden, te voldoen aan de administratieve voorwaarden en procedures. Daarnaast toont de verzoekende partij niet aan dat

zij technologisch onkundig is en niet in de mogelijkheid is of zal zijn om de vernieuwing of verlenging via e-mail aan te vragen. Gezien de verzoekende partij op de hoogte is van het feit dat de vernieuwing of verlenging in bepaalde gevallen meerdere maanden in beslag kan nemen, heeft zij de mogelijkheid de aanvraag tot vernieuwing of verlenging tijdig in te dienen om problemen te vermijden. Tot slot toont de verzoekende partij niet aan dat zij de problemen van verlenging van de verblijfstitel die gelden voor personen die erkend zijn onder de oude procedure zal ervaren, nu zij geenszins verder toelicht welke begunstigden vallen onder de oude procedure en nog minder aantoonst dat zij werd erkend onder de oude procedure.

4.7. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

De verzoekende partij kan aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In zoverre de verzoekende partij aangeeft van oordeel te zijn dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat zij in Griekenland een effectieve bescherming geniet, moet worden benadrukt dat de verzoekende partij de bewijslast draagt om het vermoeden dat de haar toegekende bescherming in Griekenland effectief is, te ontkrachten.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. De verzoekers moeten dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (arrest Ibrahim, punt 89 e.v.; zie in dezelfde zin HvJ 19 maart 2019, Jawo / Bundesrepublik Deutschland, C-163/17).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

4.8. In zoverre de verzoekende partij aan de hand van rapporten die ingaan op de situatie in Griekenland voor vluchtelingen, in het bijzonder wat betreft de toegang tot onderwijs, huisvesting, de arbeidsmarkt, de integratievoorzieningen en de gezondheidszorg alsook de *“ernstige discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van internationale bescherming”*, tracht aan te tonen dat ondersteuning door de Griekse autoriteiten niet voorhanden is, waardoor zij bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zal hebben tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan haar internationale beschermingsstatus en zij dreigt onmenselijke of vernederende behandelingen te zullen ondergaan, merkt de Raad op dat deze landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming, maar deze informatie niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad ontkent niet dat er in Griekenland diverse problemen op socio-economisch vlak kunnen bestaan in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in dit land, maar hiermee toont de verzoekende partij nog niet aan dat zij zelf onmenselijke of vernederende behandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan in haar hoedanigheid van internationaal beschermden. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van haar verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift en in de aanvullende nota algemene informatie aan over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en haalt aan dat objectieve informatie erop wijst dat Griekenland belangrijke problemen kent in de toegang tot informatie, integratie-inspanningen, hulp van de overheid, werk, taallessen en onderwijs, gezondheidszorg en huisvesting en dat er bovendien sprake is van ernstige discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming en van politiegeweld en arbitraire detentie van vluchtelingen in Griekenland. De verzoekende partij toont met deze verwijzingen naar algemene rapporten geenszins concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was of zal zijn om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

In een aanvullende nota wijst de verzoekende partij op informatie omtrent o.a. de impact van de COVID-19-pandemie op Griekenland en op de situatie van vluchtelingen in Griekenland. Met haar verwijzing naar rapporten en artikelen betreffende o.a. de situatie in Griekenland sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie, toont verzoekende partij niet aan dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partij toont met deze verwijzingen naar algemene rapporten opnieuw niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd zal zijn om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

De verzoekende partij moet zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, de verzoekende partij niet aantoont dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

4.10. Betreffende de verkrachting door smokkelaar I., wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een dergelijk incident zich opnieuw zou voordoen. Het betreft immers

een éénmalig incident met een smokkelaar, terwijl zij niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit onderhavig arrest, dat zij niet in staat is of niet geacht kan worden in staat te zullen zijn een leven uit te bouwen in Griekenland en dus niet aannemelijk maakt dat zij ertoe genoodzaakt zal zijn zich opnieuw te richten tot een smokkelaar, nog minder dat zij gehouden is zich opnieuw tot deze dader te richten.

Bovendien heeft de verwerende partij terecht vastgesteld wat volgt:

“(…) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Griekse autoriteiten. U heeft immers geen enkele poging ondernomen om in Griekenland een klacht neer te leggen bij de politie naar aanleiding van deze verkrachting en de messteek die u werd toegebracht (CGVS, p. 14). Uw verklaringen voor dit totale nalaten weten niet te overtuigen. Zo verklaart u dat u geen klacht bij de politie heeft neergelegd omdat er geen tolk was en u er de taal niet sprak (CGVS, p. 14). Tevens stelt u dat er niemand met u mee naar de politie wou (CGVS, p. 14-15). Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat uzelf doorgedreven pogingen doet om naar aanleiding van die verkrachting een klacht neer te leggen bij de Griekse autoriteiten. Echter, dit heeft u nagelaten. Uw verklaring als zou u bij de verkrachting gewond zijn geraakt aan uw been door een mes waardoor u niet goed kon lopen en dus geen klacht kon neerleggen (CGVS, p. 15), wordt eveneens niet aanvaard. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het slechts een zeer lichte wonde betrof. Meer bepaald verliet u twee nachten na de verkrachting het huis van de smokkelaar op eigen houtje, sprak u op straat met een aantal Somaliërs en bent u enkel naar een apotheker gegaan die de beenwonde heeft verzorgd doch niet gehecht (CGVS, p. 14-15). Bijgevolg was u wel degelijk fysiek in staat om een klacht neer te leggen bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de verkrachting.”

Met haar betoog maakt de verzoekende partij ook nu niet aannemelijk dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen of bij terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen op de hulp van/of bescherming door de Griekse autoriteiten. Hoewel kan aangenomen worden dat het niet evident is voor een verkrachte vrouw om een klacht in te dienen tegen de dader, kan van de verzoekende partij wel degelijk worden verwacht dat zij zich richt tot de Griekse autoriteiten. Het niet indienen van een klacht om persoonlijke redenen of omwille van dreigementen van de dader, leidt bovendien niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij aantoonde geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de Griekse autoriteiten. Het loutere feit dat zij eerder werd weggestuurd door de politie die zij aansprak terwijl deze in hun auto zaten naar aanleiding van de diefstal van haar gsm, toont ook geenszins aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de Griekse autoriteiten, nu zij verder geen pogingen ondernam om naar het politiekantoor te gaan of andere instanties te contacteren (CGVS, p. 19).

Voorts herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vrees om opnieuw verkracht te worden gegrond is. Zo toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij zich opnieuw dient te richten tot een smokkelaar, nog minder dat zij zich opnieuw zou moeten richten tot of in handen zou vallen van de smokkelaar die haar verkrachtte. Daarnaast toont zij met haar verwijzing naar en citering uit landeninformatie, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geenszins aan dat hieruit blijkt dat seksueel geweld ten aanzien van vrouwelijke begunstigten van internationale bescherming veelvoorkomend is en dat de Griekse autoriteiten hier niet adequaat tegen optreden en geen bescherming bieden. Immers blijkt uit de geciteerde landeninformatie dat er sprake is van gendergerelateerd geweld op de eilanden, en vooral in de ‘Reception and Identification Centres’ in Moria en Vathy. Uit het bestaan van voormelde situatie in de opvangcentra voor asielzoekers op de eilanden Lesbos en Samos kan geenszins afgeleid worden dat seksueel geweld ten aanzien van vrouwelijke begunstigten van internationale bescherming veelvoorkomend is en dat de Griekse autoriteiten hier niet adequaat tegen optreden en geen bescherming bieden. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet dient terug te keren, als begunstigde van internationale bescherming, naar de ‘Reception and Identification Centres’ en dat zij niet aantoonde dat, bij een eventuele herhaling van problemen bij een terugkeer naar Griekenland, zij zich niet kan richten tot de autoriteiten en beroep doen op hun bescherming.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Evenmin toont zij aan dat zij bij een terugkeer dreigt onderworpen te worden aan foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat zij in Somalië reeds het slachtoffer werd van ernstig, gendergerelateerd geweld, dat kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet, als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet en als foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, wenst aan te geven een vrees voor vervolging of een nood aan subsidiaire bescherming te hebben ten aanzien van het land van herkomst, met name Somalië, wordt erop gewezen dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat aan de verzoekende partij reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat.

4.11. De verzoekende partij beroept zich voorts op een kwetsbaar profiel, omwille van het feit dat zij in Somalië slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking, dat haar echtgenoot werd vermoord en zij vervolgens gedwongen werd te huwen met de gewelddadige broer van haar echtgenoot, dat zij ook persoonlijk werd bedreigd door Al Shabaab. Zij wijst erop dat zij als alleenstaande vrouw leefde in Griekenland en meermaals het slachtoffer werd van fysiek geweld, dat zij een hoofdwonde opliep tijdens een gevecht tussen andere bewoners in het opvangcentrum waar ze verbleef en dat ze bovendien slachtoffer werd van verkrachting en tijdens deze verkrachting een messteek aan het been opliep.

De Raad wijst erop dat het haar toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Betreffende het door de verzoekende partij geschetste profiel stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het dossier en de stukken voorgelegd door de verzoekende partij, niet blijkt dat zij omwille van haar profiel op heden nood heeft aan enige medische of psychologische opvolging en/of bijzondere steun of begeleiding. Daarnaast blijkt ook niet dat omwille van haar profiel niet kan verwacht worden dat zij in staat is een leven op te bouwen in Griekenland en zelfstandig de nodige hulp en informatie te zoeken en te bekomen om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Waar de verzoekende partij laat uitschijnen dat zij geen fit, gezond en energiek persoon is die haar rechten zal kunnen afdwingen, laat zij na dit aannemelijk te maken. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat zij omwille van haar profiel nood heeft aan enige medische of psychologische opvolging en bijzondere steun of begeleiding. Ook waar zij stelt dat van haar een weerbaarheid en een zelfredzaamheid wordt verwacht die zij niet heeft, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit haar verklaringen dat van haar wel degelijk een zekere weerbaarheid en zelfstandigheid kan verwacht worden. Immers was de verzoekende partij in de mogelijkheid om, met financiële hulp van een tante, met twee smokkelaars naar Griekenland te reizen (DVZ, vraag 36), om bij de nood aan medische zorg voor een hoofdwonde zelf medicijnen te gaan kopen in Athene (CGVS, p. 9), om zelf te koken tijdens het verblijf in Athene (CGVS, p. 16), om terug te keren naar Chios om documenten te gaan halen en aldaar bij een vrouw in te trekken (CGVS, p. 10, 12), om samen met andere vrouwen een huis te huren in Athene en hiervoor te betalen (CGVS, p. 11), om na de verkrachting door de smokkelaar waarbij zij een beenwonde opliep naar een apotheek te gaan om verzorging (CGVS, p. 15), om twee dagen na de verkrachting door de smokkelaar die ook toegang had tot het huurhuis, op straat een Somalische vrouw en twee Somalische jongens aan te spreken die met een Sudanese smokkelaar aan het spreken waren, om de problemen te vertellen aan die vrouw en om daarna een hotel te nemen en haar oom te contacteren om de Sudanese smokkelaar te spreken (CGVS, p. 14). Noch uit de stukken van het dossier, noch uit de stukken voorgebracht door de verzoekende partij, noch uit haar verklaringen ter gelegenheid van het gehoor op DVZ, het gehoor op

het CGVS of in haar verzoekschrift, blijkt dat twijfels zouden kunnen rijzen omtrent haar weerbaarheid en zelfstandigheid waardoor niet van haar kan verwacht worden dat zij in staat is een leven op te bouwen in Griekenland en zelfstandig de nodige hulp en informatie te zoeken en te bekomen om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

4.12. De verzoekende partij gaat, in zoverre zij wijst op haar persoonlijke ervaringen in Griekenland voorbij aan de volgende, pertinente en terecht, in de bestreden beslissing opgenomen motivering:

“In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder haalt u aan dat u er geen werk is, dat er geen scholen zijn, dat u er de taal niet spreekt, dat er geen medische zorg voorhanden is en dat u een alleenstaande vrouw bent (CGVS, p. 13, 15 & 20 ; verklaring DVZ, punt 33).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

*Uw verklaring dat er **in Griekenland geen medische zorg voorhanden is** (verklaring DVZ, punt 33) is een louter blote bewering die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot medische zorg. Meer bepaald stelt u dat de hoofdwonde die u bij een gevecht in Chios had opgelopen op het eiland gehecht is geweest en dat u daar ook met een beetje medicatie werd geholpen (CGVS, p. 9). Tevens verklaart u dat u hierna in Athene voor uw hoofdwonde zelf medicatie heeft gekocht (CGVS, p. 9 & 10). Bovendien verklaart u dat u voor uw beenwonde naar een apotheker bent gegaan die de wonde heeft verzorgd (CGVS, p. 15). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u nooit naar een ziekenhuis bent gegaan in Griekenland (CGVS, p. 17). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.*

*Wat betreft uw verklaring dat **er geen werk is in Griekenland** (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om in Griekenland werk te zoeken (CGVS, p. 18). Uw verklaringen voor dit totale nalaten als zou u helemaal niets weten, als zou u er de taal niet spreken en als zouden er geen Somaliërs zijn die tegen u zeggen waar er werk is (CGVS, p. 18), volstaan niet om uw totaal gebrek aan pogingen om werk te zoeken in Griekenland te verschonen. Het totale nalaten om pogingen te doen om op zoek te gaan naar werk doet vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland, het land dat u de*

vluchtelingenstatus toekende. Bovendien heeft u geen enkele Griekse overheidsinstantie gecontacteerd om uw levensomstandigheden aan te kaarten (CGVS, p. 19).

Een bevestiging van het vermoeden dat **u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen een toekomst uit te bouwen in Griekenland** wordt gevonden in uw verklaringen dat u heeft besloten om Griekenland te verlaten op het moment dat u werd meegedeeld dat u was erkend en dat u zes maanden kreeg om de woning van de overheid in Athene te verlaten (CGVS, p. 10, 13 & 19). Hieromtrent moet eveneens worden gewezen naar de vaststelling dat u voor het verstrijken van deze zes maanden vrijwillig het huis van de overheid heeft verlaten waardoor u ook uw uitkering van 150 euro per maand van de Griekse autoriteiten verloor en vervolgens uit vrije wil verhuisde naar een woning van de smokkelaar waar u gedurende drie maand 80 euro per maand huur betaalde (CGVS, p. 11, 12 & 17).

In verband met uw verklaringen dat **u er geen mogelijkheid had om naar school te gaan en er iets te studeren** (CGVS, p. 13 & 15), moet worden opgemerkt dat u zeer weinig pogingen heeft ondernomen om een school te zoeken. Meer bepaald heeft u aan een Griekse vrouw die het huis van de overheid controleerde, gevraagd naar een school waarna deze vrouw antwoordde dat ze niet kon helpen, dat ze daar was om controles uit te voeren, dat u zelf op zoek kon gaan naar een school en dat er ngo's waren die lessen geven (CGVS, p. 17-18). Hierna heeft een huisgenoot van u op internet één school gevonden doch deze was volzet (CGVS, p. 18). Bovendien moet worden opgemerkt dat deze twee pogingen om een school te zoeken allebei plaatsvonden vooraleer u werd erkend (CGVS, p. 19). Na uw erkenning heeft u geen enkele poging meer ondernomen om een school te zoeken omdat u er ervoor ook al niets had kunnen vinden en omdat u er de taal niet sprak (CGVS, p. 19). Deze verklaringen voor het totale nalaten om een school te zoeken na uw erkenning, weten niet te overtuigen. Daarenboven heeft u nooit bij een overheidsinstantie aangekaart dat u niet naar school kon omdat u nooit zo'n instantie heeft gezien, omdat u niemand vond om met u naar een dergelijke instantie te gaan en omdat u niet wist waar zich een dergelijke instantie bevindt (CGVS, p. 18). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen gedegen pogingen heeft ondernomen om een school te vinden in Griekenland. Dit bevestigt opnieuw het vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Wat betreft uw verklaring dat **u in Athene eenmaal werd verkracht door de smokkelaar waarbij u gedurende drie maanden heeft gewoond** (CGVS, p. 11, 12 & 14), (...)

Maar, hoe dan ook, dient opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Griekse autoriteiten. U heeft immers geen enkele poging ondernomen om in Griekenland een klacht neer te leggen bij de politie naar aanleiding van deze verkrachting en de messteek die u werd toegebracht (CGVS, p. 14). Uw verklaringen voor dit totale nalaten weten niet te overtuigen. Zo verklaart u dat u geen klacht bij de politie heeft neergelegd omdat er geen tolk was en u er de taal niet sprak (CGVS, p. 14). Tevens stelt u dat er niemand met u mee naar de politie wou (CGVS, p. 14-15). Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat uzelf doorgedreven pogingen doet om naar aanleiding van die verkrachting een klacht neer te leggen bij de Griekse autoriteiten. Echter, dit heeft u nagelaten. Uw verklaring als zou u bij de verkrachting gewond zijn geraakt aan uw been door een mes waardoor u niet goed kon lopen en dus geen klacht kon neerleggen (CGVS, p. 15), wordt eveneens niet aanvaard. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het slechts een zeer lichte wonde betrof. Meer bepaald verliet u twee nachten na de verkrachting het huis van de smokkelaar op eigen houtje, sprak u op straat met een aantal Somaliërs en bent u enkel naar een apotheker gegaan die de beenwonde heeft verzorgd doch niet gehecht (CGVS, p. 14-15). Bijgevolg was u wel degelijk fysiek in staat om een klacht neer te leggen bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de verkrachting.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen. Immers, het besnijdenisattest dd. 15.01.2019 toont louter aan dat u type 3 bent besneden. Bovendien haalt u zelf aan dat u ten aanzien van Griekenland geen vrees koestert vanwege uw besnijdenis (CGVS, p. 20). Uw Somalische identiteitskaart bevat louter gegevens omtrent uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat. Uit het overzicht van uw Belgisch medisch dossier dat informatie bevat tot en met 29 oktober 2019 kan geenszins worden afgeleid dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.”

4.12.1. De voorziene motivering getuigt van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde stukken. Met het louter herhalen van eerder voor het CGVS afgelegde verklaringen, slaagt de verzoekende partij er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten.

4.12.2. Betreffende de kritiek van de verzoekende partij op het oordeel dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland onvoldoende moeite heeft gedaan onder verwijzing naar het feit dat zij kwetsbaar is, dat er vanuit wordt gegaan dat zij een doorsnee fit, gezond en energiek persoon is en dat er van haar een weerbaarheid en een zelfredzaamheid wordt verwacht die zij niet heeft, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.11.

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of het doen van de nodige pogingen als vereiste kan worden gesteld om aan te tonen dat men niet op de bescherming van de Griekse overheid kan rekenen, stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat bij het oordelen of een persoon op de bescherming van de Griekse overheid kan rekenen, in overweging wordt genomen of die persoon zelf afdoende pogingen heeft ondernomen om hulp te krijgen indien nodig of om informatie te verkrijgen over de mogelijkheden tot hulp en bijstand. De verzoekende partij betoogt dat zij expliciet heeft aangegeven dat zij een totaal gebrek aan informatie heeft ervaren, doch verduidelijkt niet uit welke verklaringen dit blijkt. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van de verzoekende partij bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet blijkt dat zij een totaal gebrek aan informatie heeft ervaren. Zo verklaarde de verzoekende partij dat ze naar een huis werd gebracht in Athene en dat haar na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning werd meegedeeld dat zij zes maanden de tijd kreeg om zichzelf zien te redden (CGVS, p. 9), dat zij naar Chios terugkeerde daar ze de beslissing moet ophalen waar men eerst de asielaanvraag heeft ingediend (CGVS, p. 8), dat ze een afspraak kreeg (CGVS, p. 12), dat de vrouw die kwam controleren in het huis van de overheid in Athene haar vertelde dat er ngo's zijn die lessen geven en hen weliswaar gaan helpen (CGVS, p. 18) en dat ze informatie betreffende scholen opzocht samen met andere vrouwen (CGVS, p. 18). Voorts heeft zij geen pogingen gedaan zich zelf verder te informeren. Op de vraag, naar aanleiding van de vragen over mogelijke scholing, of zij dit kan gaan vragen bij de gemeente of de politie, stelt de verzoekende partij dat dit klopt maar dat dit (Griekenland) enkel een plaats van reizen is en zij zich voorbereiden om te vertrekken. Hieruit blijkt dan ook dat de bedoeling van de verzoekende partij er niet in gelegen was een leven uit te bouwen in Griekenland, doch wel om door te reizen.

De verzoekende partij ontkent niet dat zij, eenmaal zij een statuut van internationale bescherming verwierf in Griekenland, geen enkele poging heeft ondernomen om haar leven in Griekenland op te bouwen en haar levensomstandigheden te verbeteren. Zij stelt zelf tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij besloot Griekenland te verlaten op het moment dat zij te horen kreeg dat zij zes maanden had om de woning van de overheid te verlaten, dat zij dit te horen kreeg bij de beslissing betreffende haar status en dat ze niet op weg was naar Griekenland (CGVS, p. 10, 13). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om van de verzoekende partij, die in Griekenland een internationale beschermingsstatus heeft, te verwachten dat zij inspanningen levert om haar levensomstandigheden in Griekenland te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Het feit dat zij voor duidelijke informatie in een voor haar begrijpbare taal volledig afhankelijk is van informatie die zij krijgt van hulporganisaties, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verzoekende partij toont niet aan waarom zij niet in de mogelijkheid was om hulporganisaties te contacteren. Bovendien blijkt dat zij, met hulp van anderen, in de mogelijkheid was om informatie, *in casu* betreffende scholing, op te zoeken op internet.

4.12.3. Het op algemene wijze verwijzen naar landeninformatie betreffende de problemen op vlak van toegang hebben tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen voor erkende vluchtelingen in Griekenland, laat niet toe vast te stellen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland in een onmenselijke en vernederende situatie gaat terechtkomen die de drempel van artikel 3 van het EVRM bereikt.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit landeninformatie blijkt dat taallessen volstrekt onbeschikbaar zijn, kan zij niet worden gevolgd. Bovendien wordt haar bewering tegengesproken door de eigen ervaringen in Griekenland. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar werd verteld dat ngo's lessen geven en dat ze via opzoekingen via Google ook één school hadden gevonden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt: *“Bovendien moet worden opgemerkt dat deze twee pogingen om een school te zoeken allebei plaatsvonden vooraleer u werd erkend (CGVS, p. 19). Na uw erkenning heeft u geen enkele poging meer ondernomen om een school te zoeken omdat u er ervoor ook al niets had kunnen vinden en omdat u er de taal niet sprak (CGVS, p. 19). Deze verklaringen voor het totale nalaten om een school te zoeken na uw erkenning, weten niet te overtuigen. Daarenboven heeft u nooit bij een overheidsinstantie aangekaart dat u niet naar school kon omdat u nooit zo'n instantie heeft gezien, omdat u niemand vond om met u naar een dergelijke instantie te gaan en omdat u niet wist waar zich een dergelijke instantie bevindt (CGVS, p. 18). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen gedegen pogingen heeft ondernomen om een school te vinden in Griekenland. Dit bevestigt opnieuw het vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.”* Waar de verzoekende partij betoogt dat zij er niet in is geslaagd om een ngo of overheidsinstantie te contacteren, blijkt uit haar verklaringen niet dat zij hiertoe een poging heeft ondernomen. Door het enkel herhalen dat zij er niet in is geslaagd een school te vinden waar zij taallessen kan volgen, dat ze raad vroeg aan de Griekse ambtenaar die langskwam in de sociale woning waar ze verbleef, doch deze aangaf haar niet te kunnen helpen, dat zij met behulp van een huisgenoot een school heeft gevonden die taallessen aanbiedt, maar hier geen plek was voor haar, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet. Betreffende de verwijzing naar landeninformatie waaruit blijkt dat de integratie van erkende vluchtelingen absoluut geen prioriteit is van de Griekse overheid en dat er een ernstig gebrek is aan beschikbare informatie, dat de massale influx van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland leidt tot enorm veel problemen, dat integratie en sociale rechten van begunstigden van internationale bescherming geen prioriteit zijn voor de Griekse overheid omwille van de crisis in het Griekse opvangsysteem en de gebrekkige toegang tot de asielprocedure, dat er een flagrant gebrek is aan informatie over de rechten en verplichtingen als erkend vluchteling, herhaalt de Raad dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch deze informatie *in casu* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. De verzoekende partij toont met haar verwijzingen naar algemene rapporten geenszins concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was of zal zijn om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Ook op basis van de kritiek dat de integratie van erkende vluchtelingen in Griekenland absoluut geen prioriteit is en projecten voor mensen in armoede niet aangewezen zijn voor personen zonder kennis van de Griekse taal, kan de Raad niet besluiten dat zij in dat land in een situatie zal terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat zij wordt onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Volgens de door de verzoekende partij zelf aangebrachte rapporten blijkt trouwens dat, hoewel UNHCR melding maakt van een tekort aan Griekse taallessen, er wel degelijk universiteiten, maatschappelijke organisaties en opleidingscentra zijn die dergelijke taallessen aanbieden (AIDA-rapport, p. 188). Er blijkt dus niet dat er geen enkele mogelijkheid is voor de verzoekende partij om de Griekse taal te leren. Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich enkel kan integreren en de Griekse taal kan aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis vereist. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij niet aangeeft een poging te hebben ondernomen om financiële of andere steun te verkrijgen en zij niet aannemelijk maakt dat geen enkele vorm van steun kan worden verkregen. De door de verzoekende partij aangebrachte informatie wijst ook op de aanwezigheid van enkele ngo's waarbij indien nodig informatie kan worden ingewonnen.

Waar de verzoekende partij meent dat het verwachtingspatroon dient aangepast te worden aan haar individuele profiel en rekening moet gehouden worden met haar bijzondere kwetsbare positie, die van

invloed is op haar capaciteiten om pogingen te ondernemen, herhaalt de Raad dat noch uit de stukken van het dossier, noch uit de stukken voorgebracht door de verzoekende partij, noch uit haar verklaringen ter gelegenheid van het gehoor op DVZ, het gehoor op het CGVS of in haar verzoekschrift, blijkt dat twijfels zouden kunnen rijzen omtrent haar weerbaarheid en zelfstandigheid waardoor niet van haar kan verwacht worden dat zij in staat is een leven op te bouwen in Griekenland en zelfstandig de nodige hulp en informatie te zoeken en te bekomen om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Uit de stukken van het dossier en de stukken voorgelegd door de verzoekende partij, blijkt ook niet dat zij omwille van haar profiel nood heeft aan enige medische of psychologische opvolging en/of bijzondere steun of begeleiding.

Zoals volgt uit de door de verzoekende partij gevoegde rapporten hebben personen met internationale bescherming verder een volledige en automatische toegang tot de arbeidsmarkt in Griekenland. Een arbeidskaart is niet vereist. De toegang tot de arbeidsmarkt wordt wel bemoeilijkt door de economische crisis, een grote werkloosheid en concurrentie op de arbeidsmarkt, vooral met Griekssprekenden en/of de Griekse bevolking. Er is sprake van dat vreemdelingen vaak onofficieel en in slechte condities zijn tewerkgesteld. Er wordt nog melding gemaakt van administratieve problemen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of zich te laten registreren als werkloze.

De vaststelling dat in bepaalde gevallen een aantal administratieve obstakels dienen te worden overwonnen laat de Raad niet toe te besluiten dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zal zijn om zich in Griekenland te laten registreren als werkloze of te worden tewerkgesteld. Er blijkt immers niet dat de obstakels waarvan sprake onoverkomelijk zijn en er, door deze problemen, totaal geen mogelijkheden zijn om steun te krijgen. Uit de informatie die de verzoekende partij aanbrengt kan worden afgeleid dat de praktische problemen zich vooral stellen voor daklozen. Zoals blijkt uit wat volgt, blijkt niet dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland geen onderdak zou kunnen vinden. Er blijkt geenszins dat werkloze vreemdelingen in Griekenland automatisch in een situatie van verregaande materiële deprivatie terechtkomen. De verzoekende partij, uit wiens verklaringen blijkt dat zij in het verleden kon terugvallen op een vrouw in Chios voor woonst en financiële (bij het betalen van smokkelaars) en andere steun van familieleden, toont niet aan dat zij, zo zij niet dadelijk een arbeidsbetrekking zou kunnen vinden, in een situatie van ernstige materiële deprivatie zou terechtkomen.

Het feit dat Griekenland wordt getroffen door een economische crisis en veel personen in dat land werkloos zijn, laat verder ook niet toe om te oordelen dat de verzoekende partij er niet in de mogelijkheid zal zijn om werk te vinden. De verzoekende partij is bij een terugkeer naar Griekenland een alleenstaande vrouw van 33 jaar die op heden niet vergezeld wordt door kinderen en, zoals reeds is aangegeven, blijkt niet dat er twijfels rijzen omtrent haar zelfstandigheid en weerbaarheid.

Het feit dat vreemdelingen vaak onofficieel en in slechte condities zijn tewerkgesteld en dat er al gevallen werden vastgesteld waarbij vreemdelingen zelfs werden uitgebuit door hun werkgever volstaat niet om te kunnen vaststellen dat de verzoekende partij persoonlijk in Griekenland in een situatie dreigt terecht te komen die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Door het voorts enkel herhalen van haar verklaringen dat zij niet kon gaan werken en ook geen werk kon zoeken, omdat ze niet wist waar te beginnen en omdat ze de Griekse taal niet machtig was, dat zij ook geen Engels spreekt of een andere taal waarmee ze zich in Griekenland een beetje uit de slag zou kunnen trekken, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing *“Wat betreft uw verklaring dat **er geen werk is in Griekenland** (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om in Griekenland werk te zoeken (CGVS, p. 18). Uw verklaringen voor dit totale nalaten als zou u helemaal niets weten, als zou u er de taal niet spreken en als zouden er geen Somaliërs zijn die tegen u zeggen waar er werk is (CGVS, p. 18), volstaan niet om uw totaal gebrek aan pogingen om werk te zoeken in Griekenland te verschonen. Het totale nalaten om pogingen te doen om op zoek te gaan naar werk doet vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland, het land dat u de vluchtelingenstatus toekende. Bovendien heeft u geen enkele Griekse overheidsinstantie gecontacteerd om uw levensomstandigheden aan te kaarten (CGVS, p. 19).”* niet.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit landeninformatie blijkt dat huisvesting volstrekt onbeschikbaar is, kan zij niet worden gevolgd. Bovendien wordt haar bewering tegengesproken door de eigen ervaringen in Griekenland. Hieruit bleek dat de verzoekende partij kon verblijven in een opvangcentrum

in Chios, in een huis van de overheid in Athene, bij een andere vrouw in Chios en in een huurhuis in Athene. Daarnaast was de verzoekende partij in de mogelijkheid huur te betalen voor het huurhuis in Athene alsook om voor negen dagen op hotel te verblijven.

De verzoekende partij citeert uit de rapporten van AIDA en RSA / Pro Asyl. Zij stelt dat hieruit blijkt dat personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland *“in quasi alle gevallen op straat belanden, nu door de Griekse overheid geen financiële steun of huisvesting voorzien wordt. De daklozencentra, waar ook begunstigden van internationale bescherming terecht kunnen, zijn overvol, waardoor men veelal op straat belandt of in kraakpanden.”*

De Raad stelt vast dat de aangehaalde rapporten aangeven dat personen die internationale bescherming krijgen na verloop van tijd hun opvang moeten verlaten. Ook wordt melding gemaakt van een beperkt aantal opvangplaatsen voor daklozen waarbij ook enkele toegangsvoorwaarden worden gesteld en het ontbreken van financiële ondersteuning voor huisvestingskosten. Personen op zoek naar onderdak zonder financiële middelen (of private ondersteuning) lopen een risico om op straat terecht te komen of in verlaten huizen en overvolle appartementen onder moeilijke omstandigheden. Er zijn gevallen gerapporteerd van personen met internationale bescherming die terugkeerden uit andere lidstaten van de Europese Unie en die in moeilijke omstandigheden leefden.

De verzoekende partij toont met de aangehaalde rapporten nog niet aan dat zij persoonlijk in Griekenland verplicht wordt op straat of in mensonwaardige omstandigheden te verblijven.

In een uittreksel uit het AIDA-rapport, dat de verzoekende partij vermeldt, wordt trouwens aangegeven dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten worden overwonnen om effectief steun te kunnen krijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen op het terrein zijn om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen bij haar terugkeer naar Griekenland.

Betreffende het algemene betoog omtrent het probleem van dakloosheid bij personen met internationale bescherming in Griekenland, wijst de Raad er aldus op dat de verzoekende partij wel degelijk in de mogelijkheid is gebleken om in Griekenland in huisvesting te voorzien. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan, mede gelet op haar persoonlijke ervaringen, dat zij dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer de verzoekende partij niet in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 91).

Waar de verzoekende partij wijst op moeilijkheden die zij kan ervaren bij het zoeken naar werk en bij het verkrijgen van financiële hulp van de overheid omdat zij niet aan de nodige documenten kan geraken door een gebrek aan huisvesting, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat zij verstoken zal blijven van enige huisvesting. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij tot haar vertrek naar België steeds gehuisvest is geweest, dat zij gehuisvest was door de overheid na haar erkenning als vluchteling, doch deze huisvesting reeds vroegtijdig heeft verlaten en in de mogelijkheid was een huis te huren met andere personen. Eveneens blijkt dat zij, na de beslissing tot erkenning, de mogelijkheid had om kosteloos bij een vrouw in te wonen op het eiland Chios. De verzoekende partij toont niet aan dat een dergelijke huisvesting niet afdoende zou zijn om de nodige documenten te kunnen verkrijgen, evenmin maakt zij aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid zal zijn om een bankrekening af te sluiten en een ‘taks registratie’ te bekomen. De verzoekende partij toont aldus ook niet aan dat zij niet in aanmerking zal kunnen komen voor de solidariteitsuitkering. Zij betoogt dat zij niet aan de voorwaarden voldoet gezien zij geen huisvesting heeft bij een terugkeer naar Griekenland en zij bijgevolg geen aanvraag kan indienen voor deze uitkering, doch toont aldus niet aan dat zij niet op korte termijn opnieuw in staat zal zijn een huis te huren of in te wonen bij personen die zij kent in Chios.

De verzoekende partij betoogt dat zij werd geïnformeerd dat zij zes maanden na de beslissing tot erkenning als vluchteling in de sociale woning zou kunnen verblijven en gedurende die tijd de uitkering van 150 euro zou krijgen, dat zij niet heeft gewacht totdat ze effectief uit het huis werd gezet en al

voordien op zoek ging naar een oplossing om te vermijden dat ze op straat zou belanden, dat omdat er niets van hulp of begeleiding voorzien was, ze volledig op zichzelf aangewezen was en helaas in handen van een mensensmokkelaar terecht kwam, dat deze haar valse beloften deed en haar verkrachtte, dat het feit dat ze er niet in geslaagd is om zelf adequaat onderdak te vinden haar eigen schuld niet is maar te wijten aan de bijzonder moeilijke omstandigheden in Griekenland. Echter kan de verzoekende partij niet volhouden dat zij volledig op zichzelf aangewezen was en er niets van hulp en begeleiding voorzien was en zij bijgevolg in handen van een mensensmokkelaar terecht kwam, nu zij wel degelijk nog enige tijd kon rekenen op huisvesting en een uitkering van de overheid en niet aantoonde waarom zij deze tijd niet besteedde om op zoek te gaan naar informatie, scholing, werk en een nieuwe huisvesting. Eveneens blijkt dat de persoon die langskwam in het huis van de overheid om te controleren erop wees dat er ngo's waren die helpen (CGVS, p. 18). Gezien de verzoekende partij de volle zes maanden waar zij kon genieten van huisvesting en een uitkering niet heeft benut om een oplossing te zoeken om te vermijden dat zij op straat zou belanden, doch het huis vroegtijdig verliet en introk bij een groep vrouwen met het oog op vertrek geregeld door een smokkelaar en geenszins aantoonde dat zij voor het verlaten van het huis voorzien door de overheid andere mogelijkheden of oplossingen heeft gezocht en gezien de verzoekende partij vervolgens ook in de mogelijkheid was huur te betalen in het huis waar de smokkelaar de sleutels van had alsook een hotel te bekostigen nadien, blijkt niet dat de verzoekende partij gepoogd heeft om adequaat onderdak te vinden, nog minder dat het niet vinden van adequaat onderdak *in casu* te wijten is aan de bijzonder moeilijke omstandigheden in Griekenland. De verzoekende partij toont ook in deze met haar verwijzingen naar algemene rapporten geenszins concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was of zal zijn om in Griekenland in huisvesting te voorzien.

Het gegeven dat er gevallen zijn gekend van personen met een internationale beschermingsstatus die door andere lidstaten werden teruggestuurd naar Griekenland en er vervolgens op straat leefden of in kraakpanden verbleven, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat is aangetoond dat de verzoekende partij bij haar terugkeer naar Griekenland zonder woning of steun zal zijn. Het feit dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Het gegeven dat deze vreemdelingen Griekenland konden verlaten houdt daarenboven een indicatie in dat zij over financiële middelen beschikken of een beroep kunnen doen op personen die hen kunnen bijstaan. Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat de verzoekende partij steeds in staat is geweest huisvesting te krijgen of zelf te voorzien en te betalen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij hiertoe andermaal niet in de mogelijkheid zal zijn, minstens tijdelijk.

Door het verwijzen naar landeninformatie toont de verzoekende partij voorts niet *in concreto* aan dat zij geen toegang had tot de gezondheidszorg of bij een terugkeer verstoken zal blijven van medische zorg. Vooreerst wijst de Raad er opnieuw op dat uit de stukken van het administratief dossier en de stukken bijgebracht door de verzoekende partij niet blijkt dat zij heden nood heeft aan enige medische of psychologische opvolging en/of bijzondere steun of begeleiding. Bovendien, zoals ook blijkt uit haar verklaringen die weergegeven worden in de bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partij in Griekenland geen toegang had tot de gezondheidszorg. Zo blijkt dat de verzoekende partij bij het oplopen van een hoofdwonde in de mogelijkheid was verzorgd te worden op het eiland Chios en medicatie kreeg. Eveneens verklaart de verzoekende partij dat zij in de mogelijkheid was om in Athene medicatie te kopen en dat zij bij het oplopen van een beenwonde tijdens de verklaarde verkrachting in de mogelijkheid was om zelf naar een apotheker te gaan die haar beenwonde verzorgde. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij geen enkele medische of psychologische opvolging kreeg nadat zij was verkracht, dat ze enkel een apotheker zag, kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partij nagelaten heeft dit aan de politie of een andere overheidsinstantie te melden (CGVS, p. 14-15). Evenmin blijkt dat zij na de verkrachting een ziekenhuis heeft opgezocht. De verzoekende partij verklaart dat je een afspraak kan maken in het ziekenhuis doch dat je niet meteen kan gaan en een paar maanden moet wachten, maar ontkent niet dat in Griekenland ook een dienst spoedgevallen bestaat in het ziekenhuis waar je naartoe kan indien dringend hulp nodig is (CGVS, p. 15). De verklaring dat niemand mee kon gaan, dat de mensen die er waren vluchtelingen waren en bang waren, is niet afdoende om te verantwoorden waarom geen medische hulp wordt gezocht indien deze dringend vereist is. Er kan verwacht worden dat de verzoekende partij, die na de verklaarde verkrachting op eigen initiatief personen aanspreekt op straat en naar een apotheker gaat om de beenwonde te verzorgen, ook in staat is om, indien dit noodzakelijk blijkt, naar een ziekenhuis te gaan of de politie, een andere overheidsinstelling of ngo's aan te spreken en hulp te zoeken. De verzoekende partij betoogt dat waar geacht wordt dat zij zomaar een ziekenhuis kon binnenwandelen om op de spoedgevallen een

medische behandeling te krijgen, dit in de praktijk allerm minst waar blijkt te zijn, doch staat dit betoog niet met concrete elementen. Er blijkt niet dat zij een poging heeft ondernomen om een ziekenhuis binnen te stappen toen zij dringend medische hulp nodig had. Er blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud aldus niet dat zij geen toegang had tot gezondheidszorg.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rapporten van AIDA en Pro Asyl blijkt dat personen met internationale bescherming volgens de wet gratis toegang hebben tot het publieke gezondheidssysteem en zij gerechtigd zijn op medische zorg. Deze toegang wordt wel bemoeilijkt door belangrijke tekorten in middelen en personeel zowel voor de lokale bevolking als voor vreemdelingen, een gebrek aan tolken en culturele bemiddelaars en administratieve problemen. De verzoekende partij toont met haar verklaringen en haar verwijzing naar teksten waarin deze problemen worden aangekaart, nog niet aan dat noodzakelijke medische hulp niet kan worden verstrekt in Griekenland. Er blijkt niet dat de verzoekende partij ingevolge enig medisch probleem of de staat van de gezondheidszorg in Griekenland, aldaar dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

4.13. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing, vermeld in punt 4.12., te weerleggen of te ontkrachten. Zij herhaalt slechts haar verklaringen en/of brengt algemene landeninformatie aan met betrekking tot de toegang tot huisvesting, werk, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, volstaan de aangehaalde algemene landenrapporten nog niet om aan te tonen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar dat land buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen of dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Het staat niet vast dat de verzoekende partij, indien zij bij een terugkeer naar Griekenland zou worden geconfronteerd met bepaalde problemen, zich niet kan wenden tot de (hogere) Griekse autoriteiten om dit aan te klagen en om de nodige hulp en bescherming te verkrijgen, of dit geen enkele nut zou hebben.

4.14. Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beslist, niet in Griekenland kan verblijven, ondanks haar internationale beschermingsstatus, omdat zij daar geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorziening kon krijgen.

Gelet op de in de bestreden beslissing en in onderhavig arrest gedane vaststellingen, heeft de verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Gelet op voorgaande kan niet worden gesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Bovendien, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer de verzoekende partij niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 91).

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State of van een Duitse administratieve rechtbank is verder niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Daarbij kan

nog worden opgemerkt dat de uitspraak van het Duitse Grondwettelijk Hof dateert van enige tijd geleden en rekening hield met de op dat ogenblik bestaande toestand. Nog moet worden opgemerkt dat in het aangehaalde arrest van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019 geenszins kan worden gelezen dat de algemene situatie voor statushouders in Griekenland in die mate ernstig is dat elke statushouder bij terugkeer naar dit land een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Integendeel, de Nederlandse Raad van State zag geen reden om af te wijken van zijn eerdere standpunt dat de situatie voor statushouders in Griekenland weliswaar moeilijk is, maar deze *“niet zo slecht [is] dat sprake was van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegen de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan”*. De Nederlandse Raad van State oordeelde dat in beginsel nog steeds kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en zag enkel een belemmering voor een terugkeer naar Griekenland in het specifiek voorliggende geval omwille van de bijzondere kwetsbaarheid van een minderjarig kind en de mate dat dit kind afhankelijk was van haar moeder. Er was in hoofde van het kind sprake van zeer ernstige mentale gezondheidsproblemen die *“letterlijk 24- uurszorg van haar moeder”* noodzaakten en waarbij sprake was van een zeer hoog en reëel recidiverisico op een zelfmoordpoging.

Te dezen kan overigens nog nuttig worden verwezen naar het arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018 van de Algemene Vergadering van de Raad waarbij Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer *a priori* uitgesloten worden geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij. Niettegenstaande voorliggend verzoek niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, vormt het standpunt gewezen door de Raad *a fortiori* ook een relevant gegeven inzake het verzoek van de verzoekende partij. Immers, aan de verzoekende partij werd reeds de vluchtelingenstatus verleend in Griekenland, een statuut waarvan kan worden aangenomen dat het er nog meer verankerd is. Bijgevolg kan er in het geval van de verzoekende partij – en in lijn met het hoger gestelde – in beginsel vanuit worden gegaan dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond.

4.15. De verzoekende partij heeft voorts niet aangetoond dat zij in Griekenland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Zij brengt aldus geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hun hoofde en ten overstaan van Griekenland.

Het op algemene wijze verwijzen naar een rapport van de Raad van Europa waarin staat dat racistisch geweld tegen migranten een verontrustend fenomeen is in Griekenland en bijkomende stappen van de Griekse autoriteiten nodig worden geacht, volstaat in dit verband ook geenszins, net zomin als om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij daar persoonlijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie blijkt trouwens dat de Griekse autoriteiten in dit verband de laatste jaren concrete stappen hebben gezet om te kunnen optreden tegen racisme en racistisch geweld. Ook het op algemene wijze verwijzen naar en citeren uit rapporten die melding maken van politiegeweld en arbitraire detentie van vluchtelingen in Griekenland, volstaat in dit verband niet. De verzoekende partij maakt overigens niet aannemelijk dat zij persoonlijk blootgesteld zal worden aan deze omstandigheden.

4.16. Uit de verklaringen van de verzoekende partij in het verzoekschrift kan aldus geenszins blijken dat zij om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag niet kon rekenen op een effectieve bescherming van de Griekse autoriteiten, noch dat zij omwille van de door haar aangehaalde elementen een reëel risico op ernstige schade zou lopen of omwille van de door haar aangehaalde elementen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Griekenland.

4.17. De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij de plicht heeft ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en het UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van deze verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken, dat de motivering van de verwerende partij dan ook gebrekkig is en de noodzakelijke onderbouw mist, dat zonder de bovenvermelde noodzakelijke objectieve informatie de verwerende partij niet op een deugdelijke en geïnformeerde manier

onderbouwde inschattingen kan maken van haar verklaringen en van het risico dat ze loopt bij terugkeer naar Griekenland, dat de verwerende partij geen enkele bron heeft geraadpleegd om na te gaan of haar verklaringen, dat zij geen toegang had tot de medische zorgen, adequate huisvesting, werk, taallessen en bescherming door de overheid, kloppen, dat de verwerende partij zich beperkt te stellen dat dit blote beweringen zijn en dat de verzoekende partij niet voldoende haar best heeft gedaan, zonder na te gaan wat de huidige situatie in Griekenland is. Zij meent dat de verwerende partij op zijn minst had moeten nagaan of de rechten die zij wordt geacht te hebben in Griekenland, ook in de praktijk kunnen worden vervuld, dat zij immers, indien dit niet zo is, het risico loopt om bij terugkeer naar Griekenland onderworpen te worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om concrete en naar behoren gestaafde elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij in de lidstaat waar zij internationale bescherming geniet zou worden blootgesteld aan een ernstig risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, c.q. artikel 4 van het Handvest. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, algemene situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer de verzoekende partij niet persoonlijk in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91).

De Raad merkt verder op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en aldus dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland vertoefde een schending uitmaakten van haar fundamentele rechten of dat er heden in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Ook brengt zij geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van de verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet verschilt, nog daargelaten dat het MMS tegen Griekenland en België reeds dateert van 2011, bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met haar status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

4.18. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

4.19. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging

in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

4.20. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De verzoekende partij vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER